

ΑΚΘΛΟΥΘΙΑ

ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ

ΘΕΟΔΟΣΙΟΥ ΤΟΥ ΝΕΟΥ

ΤΟΥ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟΥ ΚΑΙ ΙΑΜΑΤΙΚΟΥ

Ψαλλομένη τῇ Ζ'. Αὐγούστου.

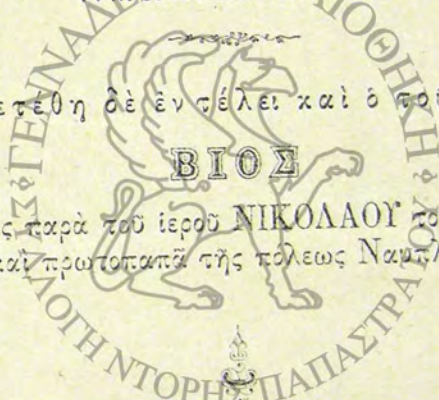
Υπό

ΣΥΜΒΩΝ ΤΟΥ ΠΙΕΛΟΠΟΝΝΗΣΙΟΥ
ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ ΚΑΘΗΓΟΥΜΕΝΟΥ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΚΟΙΝΟΒΙΩΤΙΚΗΣ ΜΟΝΗΣ
ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΤΟΥ ΑΘΩΝΟΣ.

Προσετέθη δὲ ἐν τέλει καὶ ὁ τοῦ Ἀγίου

ΒΙΟΣ

Συγγραφὴς παρὰ τοῦ ἱεροῦ ΝΙΚΟΛΑΟΥ τοῦ ΜΑΛΛΑΞΟΥ
καὶ πρωτοπαπῆ τῆς πόλεως Ναυπλίου.

ΕΝ ΝΑΥΠΑΛΙΩ.

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ & ΒΙΒΛΙΟΔΕΤΕΙΟΥ
ΑΔΕΛΦΩΝ Ν. ΚΛΕΙΣΙΟΥΝΗ.

1888.

Ο ΑΓ. ΘΕΟΔΟΣΙΟΣ (Ο ΝΕΟΣ)
ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟΣ ΚΑΙ ΙΑΜΑΤΙΚΟΣ

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΚΑΙ ΒΙΟΣ

ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ

ΘΕΟΔΟΣΙΟΥ ΤΟΥ ΝΕΟΥ

ΤΟΥ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟΥ & ΙΑΜΑΤΙΚΟΥ.

Ψαλλομένη τῇ Ζ'. Αὐγούστου.

ΕΝ Τῷ ΜΙΚΡῷ ΕΣΠΕΡΙΝῳ,

Ψάλλομεν στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος α'. Τῶν Οὐρανίων Ταγμάτων.

Πελοποννήσου οἱ παῖδες, δεῦτε συνδράμωμεν, καὶ ἐν ψαλμοῖς καὶ ὕμνοις, συνδοξάσωμεν πάντες, τὸν νέον Θεοδόσιον καὶ αὐτῷ, ἐκβοήσωμεν λέγοντες· μὴ διαλείπης πρεσβεῦειν ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν οἰκείων θεραπόντων σου.

Επὶ τῇ θεῇ σου μνήμῃ, νῦν Θεοδόσιε, τὰ τῆς Πελοποννήσου καὶ Ἀθηναίων συγχαίρει, συστήματα τρισμάχαρ τῶν εὐσεβῶν, φιλεόρτων ἐν πνεύματι, τὰ μὲν ὡς γνήσιον γόνον ἔχοντα σέ, τὰ δὲ ὡς καύχημα ἀσκήσεως.

Θαυμαστός ἐν ὁσίοις, ἡμᾶς καὶ ἑνδοξός, σήμερον συγκαλεῖται, τὴν σεπτὴν αὐτοῦ μνήμην, τελέσαι· ἐτησίως· διὸ καὶ ἡμεῖς, συνελθόντες τιμήσωμεν, ὡς ἐραστὴν τοῦ Κυρίου καὶ ὡς φρουρόν ἡμῶν πάντοτε καὶ πρόμαχον.

Επὶ τῇ θεῇ προνοίᾳ ὁ θεοπόθητος, στοιχειωθείς ἀνῆλθεν εἰς αἰθέριον ὕψος, διὰ τῆς ἐργασίας τῶν ὑψηλῶν ἀρετῶν ὁ θαυμάσιος, καὶ ἱκετεύει γνησίως ὑπὲρ ἡμῶν, σὺν Ἀγγέλοις πρὸς τὸν Κύριον.

Δόξα πατρί, Πλ. Α'.

Αεὕτε Ναυπλιέων τὰ πλήθη, συνδράμωμεν ἐπὶ τῷ ἱερῷ ναῷ τοῦ πολιούγου πατρός ἡμῶν Θεοδοσίου, καὶ ἐπὶ τῇ ἐτησίῳ μνήμῃ αὐτοῦ, δοξάσωμεν, τὸν ἐν Ἀγίοις ἐπαναπαυόμενον Θεόν, αἰτούμενοι δωρηθῆναι ἡμῖν, τῶν δεινῶν ἀπαλλαγὴν καὶ ζωὴν τὴν αἰώνιον.

Καὶ νῦν τῆς ἑορτῆς ἡχος ὁ αὐτός.

Αεὕτε ἀναβῶμεν εἰς τὸ ὄρος Κυρίου, καὶ εἰς τὸν οἶκον τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, καὶ θεασώμεθα τὴν δόξαν τῆς Μεταμορφώσεως αὐτοῦ, δόξαν ὡς μονογενοῦς παρὰ πατρός· φωτὶ προσλάβωμεν φῶς· καὶ μετάρσιοι γενόμενοι τῷ πνεύματι, τριάδα ὁμοούσιον, ὑμνήσωμεν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἀπόστιχα ἡχος β'. Οἶκος τοῦ Εὐφραθῆ.

Χαίροις τὸ Ἱερὸν, τῶν Ἀθηναίων κλέος, καὶ χαίροις τῶν Ἀργείων, φρουρὸς καὶ ἀντιλήπτωρ, τρισμάκαρ Θεοδόσιε.

Στιχ. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ Ὁσίου.

Μὴ λείπης, ἐκτενῶς, πρεσβεύειν τῷ Κυρίῳ, ὑπὲρ τῶν ἐκτελούντων, πιστῶς σὴν θείαν μνήμην, ὦ Νέε Θεοδόσιε.

Στιχ. Μακάριος ἀνὴρ ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον.

Αξιὸν σε τιμᾶν, καὶ σὲ δοξάζειν ἅμα, τὸν λίαν τιμηθέντα, καὶ μάλλα δοξασθέντα, παρὰ Θεοῦ Τρισόλβιε.

Δόξα καὶ νῦν—Τριαδικόν.

Υπέρβει Τριάς, Πάτερ, υἱὲ καὶ Πνεῦμα, λιταῖς τῆς Θεοτόκου, νῦν καὶ τοῦ σοῦ δαίου, αἰκτείρησον τοὺς δούλους σου.

ΕΝ ΔΕ Τῷ ΜΕΓΑΛῳ ΕΣΠΕΡΙΝῳ.

Μετὰ τὸν Προοιμιακὸν τὸ Μακάριος. Ἔτα εἰς τὸ Κύριε ἐκ ἐκράξα, ἰστώμεν στίχους ἢ. καὶ φάλλομεν στιχηρὰ προσόμοια τῆς ἑορτῆς δ'. καὶ τοῦ Ἀγίου δ'.

Τῆς ἑορτῆς Ἰδιόμελα ἡχος Δ'.

Πρὸ τοῦ Σταυροῦ σου Κύριε, ὄρος οὐρανὸν ἐμμεῖτο, νεφέλη ὡς σκηνὴ ἐφηπλοῦτο. Σοὺ μεταμορφουμένου, ὑπὸ Πατρός δὲ μαρτυρουμένου, παρῇν ὁ Πέτρος σὺν Ἰακώβῳ καὶ Ἰωάννῃ, ὡς μέλλοντες συνεῖναι σοι, καὶ ἐν τῷ καιρῷ τῆς παραδόσεώς σου· ἵνα θεωρήσαντες τὰ θαυμάσιά σου, μὴ δειλιάσωσι τὰ παθήματά σου, ἀ προσκυνῆσαι ἡμᾶς, ἐν εἰρήνῃ καταξίωσον, διὰ τὸ μέγα σου ἔλεος.

Πρὸ τοῦ σταυροῦ σου Κύριε, παραλαβὼν τοὺς μαθητάς εἰς ὄρος ὑψηλόν, μετεμορφώθης ἔμπροσθεν αὐτῶν, ἀκτίσι δυνάμεως καπαυγάζων αὐτούς· ἐνθεν φιλάνθρωπία, ἐκεῖθεν ἐξουσία, δεῖξαι βουλούμενος τῆς Ἀναστάσεως τὴν λαμπρότητα· ἥς καὶ ἡμᾶς ὁ Θεὸς ἐν εἰρήνῃ καταξίωσον, ὡς ἐλεήμων καὶ φιλάνθρωπος.

Εἰς ὄρος ὑψηλὸν μεταμορφωθείς ὁ Σωτὴρ, τοὺς κορυφαίους ἔχων τῶν μαθητῶν, ἐνδόξως ἐξέλαμψας· δηλῶν ὅτι οἱ τῷ ὕψει τῶν ἀρετῶν διαπρέφαντες, καὶ τῆς ἐνθεοῦ δόξης ἀξιωθήσονται. Συλλαλοῦντες δὲ τῷ Χριστῷ, Μωϋσῆς καὶ Ἠλίας ἐδείκνυνον, ὅτι ζώντων καὶ νεκρῶν κυριεύει· καὶ ὁ πάλαι διὰ νόμου καὶ Προφητῶν λαλήσας ὑπάρχει Θεός· ᾧ καὶ φωνὴ τοῦ Πατρὸς, ἐκ νεφέλης φωτεινῆς ἐμαρτύρει λέγουσα· Αὐτοῦ ἀκούετε, τοῦ διὰ Σταυροῦ τὸν Ἄδην σκυλεύσαντος, καὶ νεκροῖς δωρουμένου ζωὴν τὴν αἰώνιον.

Θρος τὸ ποτὲ ζοφώδες καὶ καπνώδες, νῦν τίμιον καὶ ἅγιον ἐστίν, ἐν ᾧ οἱ πόδες σου ἕστησαν Κύριε· πρὸ αἰῶνων γὰρ κεκαλυμμένον μυστήριον, ἐπ' ἐσχάτων ἐφανερώσεν ἡ φρικτὴ σου Μεταμόρφωσις, Πέτρον, Ἰωάννη καὶ Ἰακώβον· οἵτινες τὴν ἀκτῖνα τοῦ προσώπου σου μὴ φέροντες, καὶ τὴν λαμπρότητα τῶν χιτῶνων σου, ἐπὶ πρόσωπον εἰς γῆν κατεβαρύνοντο· οἱ καὶ τῇ ἐκτάσει συνεχόμενοι, ἐθαύμαζον βλέποντες· Μωϋσῆν καὶ Ἠλίαν, συλλαλοῦντάς σοι τὰ μέλλοντα συμβαίνειν σοι. Καὶ φωνὴ ἐκ τοῦ Πατρὸς ἐμαρτύρει λέγουσα, οὗτός ἐστιν ὁ υἱός μου ὁ ἀγαπητός, ἐν ᾧ ἡδόκησα· αὐτοῦ ἀκούετε· ὅστις καὶ δωρεῖται τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Τοῦ Ἀγίου δ'. ἤχος Β'. Ποίοις εὐφημιῶν στέμμασι.

Ποίοις εὐφημιῶν στέμμασι, στεφανώσωμεν τὸν Θεοφόρον; τοῦ Χριστοῦ τὸν φίλον τὸν γνήσιον, καὶ πιστὸν Κυρίου θεράποντα; τῶν χαρίτων τοῦ Πνεύματος δοχεῖον, τὸ μέγα τῶν θλιβομένων παραμύθιον, τὸ πάντων τῶν Ναυπλίων καταφύγιον, τῆς μετανοίας τὸν ὅρμον, τῆς Σιών τῆς ἄνω οἰκήτορα τὸν τερπνόν, δι' οὗ κομιζόμεθα πλουσίως, τὸ μέγα ἔλεος.

Ποίοις ὕμνωδιῶν κάλλεσι, ἐπαινέσωμεν τὸν Θεοφόρον; τὸ σεπτὸν Ἀθηνῶν βλάστημα· καὶ τερπνὸν Ἀργείων ἐντρύφημα, τὴν τῶν ἀσκητῶν θείαν κρηπίδα, τὴν στήλην τῆς ἐκκλησίας τὴν ὑπερλαμπρον, τὴν κρήνην τῶν ἱαμάτων τὴν ἀένναον, τὸν παιδευτὴν τῶν ἀφρόνων, τὸν θερμὸν προστάτην ἡμῶν, τῶν αἰτουμένων ἐκτενῶς δωρηθῆναι ἡμῖν εἰρήνην καὶ μέγα ἔλεος.

Ποίοις μελωδιῶν ἄνθεσιν ἀναδύσωμεν τὸν Θεοφόρον; τὸν τοῦ Θεοδοσίου ὁμότροπον, τοῦ Κοινοβιάρχου, Νέον Θεοδοσίον, τὸν ὁφθέντα χρόνοις ἐν ἐσχάτοις, τὸν στύλον τῆς καρτερίας τὸν ἀκλόνητον, τὸν πύργον τῆς ἡσυχίας τὸν ἀσάλευτον, τὸν ποταμὸν τῶν θαυμάτων, τὸν βυθὸν τῆς χάριτος, δι' οὗ ἡμεῖς πρὸς ζωὴν, φαιδρῶς ὁδηγούμεθα, τὴν θείαν ὄντως καὶ ἄληκτον.

Πάντας τοὺς τὴν ἐτήσιον μνήμην σου, πόθῳ συνδραμόντας ἐκτελέσαι, καὶ παρισταμένους ἐκ πίστεως ἐν Ναῶ πανσέπτῳ τῷ θείῳ σου, καὶ σὺν εὐλαβείᾳ δεομένων, ἐκ νόσων καὶ συμπτωμάτων ἐλευθέρωσον, κινδύνων, καὶ παντοίων περιστάσεων, δεινῆς συκοφαντίας ἐξ ἀνδρῶν ἀδίκων, προτιμώντων τὰ πονηρά, καὶ γὰρ σε θερμώτατον ἀρωγὸν ἐπιγραφόμεθα.

Δόξα Πατρὶ, ἤχος πλ. Β'.

Σήμερον συγκαλεῖται ἡμᾶς, τοῦ ἱαματικοῦ Θεοδοσίου ἡ ἐτήσιος πανήγυρις. Δεῦτε οὖν φιλόρτοι, φαιδρῶς ἑορτάσωμεν τὴν μνήμην αὐτοῦ, λέγοντες· χαίροις ὁ τὰ σκιρτήματα τῆς σαρκὸς καταβαλὼν διὰ τῆς ἀσκήσεως, τὴν ἀνδρίαν τοῦ πνεύματος σεαυτῷ περιθέμενος· χαίροις ὁ θριαμβεύσας τῶν πονηρῶν δαιμόνων τοὺς δόλους, τῇ ἰσχύει τῇ δοθείᾳ σοι παρὰ τοῦ μόνου Θεοῦ, χαίροις ὁ τοῦ μεγάλου Θεοδοσίου τοῖς ἔργοις ἐφάμιλλος, καὶ συγκληρονόμος τῆς βασιλείας Χριστοῦ· ὃν καθικέτευε, θαυματουργε

Θεοδόσιε λυτρωθῆναι ἡμᾶς ὁρατῶν, καὶ ἀοράτων ἐχθρῶν, καὶ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν τῆς ἑορτῆς ἤχος ὁ αὐτός.

Προτυπῶν τὴν Ἀνάστασιν τὴν σὴν, Χριστέ ὁ Θεός, τότε παραλαμβάνεις τοὺς τρεῖς σου μαθητάς, Πέτρον καὶ Ἰάκωβον καὶ Ἰωάννην, ἐν τῷ Θαβώρ ἀνελθὼν. Σοῦ δὲ Σωτὴρ μεταμορφουμένου, τὸ Θαβώριον ὅρος φωτὶ ἐσκέπετο. Οἱ Μαθηταὶ σου λόγε, ἔρριψαν ἑαυτοὺς ἐν τῷ ἐδάφει τῆς γῆς, μὴ φέροντες ὄραϊν τὴν ἀθέατον μορφήν, Ἄγγελοι διηκόνουν φόβῳ καὶ τρόμῳ· Οὐρανοὶ ἔφριξαν, γῆ ἐτρόμαξεν, ὁρῶντες ἐπὶ γῆς τῆς δόξης τὸν Κύριον.

Εἰσοδος. Τὸ φῶς Ἰλαρόν.

Τὸ προκείμενον τῆς ἡμέρας—καὶ τὰ ἀναγνώσματα.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ ἀνάγνωσμα.

Δικαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ οὐ μὴ ἄφηται αὐτῶν βάσανος, ἔδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀνθρώπων τεθῆναι, καὶ ἐλογίσθη κάκωσις ἡ ἔξοδος αὐτῶν· καὶ ἡ ἀφ' ἡμῶν πορεία σύντριμμα· οἱ δὲ εἰσιν ἐν εἰρήνῃ· καὶ γὰρ ἐν ὅψει ἀνθρώπων ἐὰν κολασθῶσιν, ἡ ἐλπίς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης, καὶ ὀλίγα παιδευθέντες, μεγάλα εὐεργετηθήσονται· ὅτι ὁ Θεὸς ἐπείρασεν αὐτοὺς καὶ εὗρεν αὐτοὺς ἄξιους ἑαυτοῦ, ὡς χρυσὸν ἐν χωνευτηρίῳ ἐδοκίμασεν αὐτοὺς καὶ ὡς ὀλοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτούς, καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάμψουσι καὶ ὡς σπινθήρες ἐν καλάμῃ διαδραμοῦνται· κρινούσιν ἔθνη, καὶ κρατήσουσι λαῶν, καὶ βασιλεύσει αὐτῶν Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας, οἱ πεποιθότες ἀπ' αὐτῶ συνήσουσιν ἀλήθειαν, καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμενοῦσιν αὐτῷ· ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὅσις αὐτοῦ καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ ἀνάγνωσμα.

Δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι, καὶ ἐν Κυρίῳ ὁ μισθὸς αὐτῶν, καὶ ἡ φροντίς αὐτῶν παρὰ Ὑψίστῳ· διὰ τοῦτο λήφονται τὸ βασίλειον τῆς εὐπρεπείας, καὶ τὸ διάδημα τοῦ κάλλους ἐκ χειρὸς Κυρίου· ὅτι τῇ δεξιᾷ αὐτοῦ σκεπάσει αὐτούς, καὶ τῷ Βραχίονι ὑπερασπιεῖ αὐτῶν· λήψεται πανοπλίαν τὸν ἔχλον αὐτοῦ, καὶ ὀπλοποιήσει τὴν κτίσιν εἰς ἄμυναν ἐχθρῶν. Ἐνδύσεται θώρακα δι-

καισύνην, καὶ περιθήσεται κόρυθα κρίσιν ἀνυπόκριτον, λήφεται ἀσπίδα ἀκαταμάχητον ὁσιότητα, δύνει δὲ ἀπότομον ὁρμήν εἰς ῥομφαίαν, συνεκπολεμήσει αὐτῷ ὁ κόσμος ἐπὶ τοὺς παράφρονας, πορεύονται εὐστοχοὶ βολίδες ἀστραπῶν, καὶ ὡς ἀπὸ εὐκύκλου τόξου τῶν νεφῶν ἐπὶ σκοπὸν ἀλοῦνται· καὶ ἐκ πετροβόλου θυμοῦ πλήρεις ῥιφήσονται χάλαζαι· ἀγανακτήσει κατ' αὐτῶν ὕδωρ θαλάσσης, ποταμοὶ δὲ συγκλύσουσιν ἀποτόμως· ἀντιστήσεται αὐτοῖς πνεῦμα δυνάμεως, καὶ ὡς λαίλαψ ἐκλικμήσει αὐτούς· καὶ ἐρρημώσει πᾶσαν τὴν γῆν ἀνομία, καὶ ἡ κακοπραγία περιτρέψει θρόνους δυναστῶν. Ἀκούσατε οὖν Βασιλεῖς, καὶ σύνετε· μάθετε δικασταὶ περάτων γῆς· ἐνωτίσασθε οἱ κρατοῦντες πλήθους, καὶ γεγαυρωμένοι ἐπὶ ὄχλοις ἐθνῶν. ὅτι ἐδόθη παρὰ Κυρίου ἡ κράτης ἡμῶν, καὶ ἡ δυναστεία παρὰ ὑψίστου.

Σοφίας Σολομώντος τὸ ἀνάγνωσμα.

Δίκαιος, ἐὰν φθάσῃ τελευτῆσαι, ἐν ἀναπαύσει ἔσται· γῆρας γὰρ τίμιον οὐ τὸ πολυχρόνιον, οὐδὲ ἀριθμῷ ἐτῶν μεμέτρηται· πολὺ δὲ ἔστι φρόνησις ἀνθρώποις· καὶ ἡλικία γήρως βίος ἀκηλίδωτος· εὐάρεστος τῷ Θεῷ γενόμενος ἡγαπήθη, καὶ ζῶν μεταξὺ ἀμάρτωλων μετετέθη. ἡρπάζη, μὴ κακία ἀλλάξῃ σύνεσιν αὐτοῦ· ἡ δόλος ἀπατήσῃ ψυχὴν αὐτοῦ· βασκανία γὰρ φαυλότητος ἀμάρτοισι τὰ καλὰ καὶ ῥεμβασμὸς ἐπιθυμίας μεταλείπει νοῦν ἀκακόν. Τελειωθείς ἐν ὀλίγῳ ἐπλήρωσε χρόνους μακροὺς· ἀρεστὴ γὰρ ἦν Κυρίῳ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ· διὰ τοῦτο ἐσπευσεν ἐκ μέσου πονηρίας. Οἱ δὲ λαοὶ ἰδόντες καὶ μὴ νοήσαντες, μηδὲ θέντες ἐπὶ διανοίᾳ τὸν αὐτόν, ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐλκετοῖς αὐτοῦ.

Εἰς τὴν λιτὴν, Ἰδιόμελα, ἤχος Β'.

Επέστη ἡ ἐτήσιος μνήμη σου, Θεοδόσιε πατὴρ ἡμῶν ὅσιε, ὥσπερ φωσφόρος ἀστήρ, πάντων τὰς καρδίας καταγλαΐζουσα, καὶ χαρμονικῶς πρὸς αἶνον, καὶ δόξαν Θεοῦ ἐγείρουσα, ὥπερ νῦν παρρησιᾶς ἐκδυσώπει ἀπαύστως, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εκ νεότητός σου φέρων τελειότητος φρόνημα, ὑπέδου σεαυτὸν θεοφόρε τῷ ζυγῷ τοῦ Χριστοῦ, καὶ τὸν βίον ζηλώσας τοῦ θείου Θεοδοσίου, τοῖς ἴσοις μέτροις τῆς ἀρετῆς ἐκείνου ἀφομοιώσας, καὶ τὴν σάρκα σκιρτώσαν δουλώσας τῷ πνεύματι, τὸν τῆς ἀσκή-

σεως ἐξετέλεσας δρόμον· ἀλλ' ὦ μακαριώτατε πάτερ, καὶ θαυματουργέ Θεοδόσιε, τοῖς τιμῶσι τὴν μνήμην σου, αἰτῆσαι ἱλασμόν καὶ μέγα ἔλεος.

Ἦχος Γ'.

Εσος ἔλαμψας ἐν τῇ ἀσκήσει τοῦ ὁμωνύμου σου Θεοδοσίου, ὡς τὴν ἰσαγγελοῦ αὐτοῦ πολιτείαν ζηλώσας, ἴσῃν καὶ τὴν χάριν παρὰ Χριστοῦ, ἀπέληφας τοῦ ἰᾶσθαι τὰς νόσους, καὶ ἐκδιώκειν τὰ πνεύματα, ἀλλὰ πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, πάτερ Θεοδόσιε, εἰρηνεύσαι τὸν κόσμον καὶ σῶσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα Πατρὶ, ἤχος πλ. Δ'.

Εὐφραίνεσθε πόλεις Ναύπλιον καὶ Ἄργος, πλουτίσασαι τοιοῦτον πολιοῦχον, καὶ πρέσβυν πρὸς Θεὸν ἀδιάλειπτον, Θεοδόσιον τὸν νέον· οὗτος γὰρ τῇ Σοφίᾳ τοῦ πνεύματος καταγλαϊσθείς, πᾶσαν ἄσκησιν τῇ ἐναρέτῳ αὐτοῦ πολιτείᾳ ὑπερῃκόντισεν, αὐτὸν καὶ ἡμεῖς μεσίτην προσάγοντες, αἰτοῦμεν δυσωπεῖν τὸν Χριστὸν σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν τῆς ἑορτῆς ἤχος ὁ αὐτός.

Τὸν γνώφον τὸν νομικόν, ἡ φωτεινὴ τῆς μεταμορφώσεως διεδέξατο νεφέλη, ἐν ἣ Μωϋσῆς καὶ Ἡλίας γενόμενοι, καὶ τῆς ὑπερφώτου δόξης ἀξιώθεντες, τῷ Θεῷ ἔλεγον· Σὺ εἶ Θεὸς ἡμῶν, ὁ βασιλεὺς τῶν αἰώνων.

Ἀπόστιχα ἤχος Δ'. Ὁ ἐξ ὑψίστου κληθείς.

Μεταναστεύων ἐν ὄρεσιν ἡλίσθης, φεύγων τὴν προσπάθειαν τῆς ματαιότητος, τῆς κοσμικῆς πάτερ ὅσιε, καὶ ἡσυχίας μεταδιώκων τὴν ὠραιότητα· κάλλος γὰρ ἐπόθησας μὴ ματαιόμενον, τῶν ὀρεκτῶν τὸ ἀκρότατον, ὡς προμνηστεύον, τὴν βασιλείαν σοι τὴν οὐράνιον, οὐ ὡς ἡράσθης, καὶ ἐπέτυχες· ὁ τυγχάνει Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὃν ἰκέτευε σῶσαι, καὶ φωτίσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Στίχ. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ ὁσίου αὐτοῦ.

Θμωνυμήσας Θεοδοσίῳ Θεῷ, τὸν τρόπον κατὰλληλον, ὃ ὁμωνύμησας, ἐνδεδειγμένος Θεοδόσιε, τῆς βασιλείας συγκληρονόμος Θεοῦ γεγένησαι, θέσει τε θεούμενος, φῶς ἐχρημάτισαι, τῇ

μετουσία τῆς Χάριτος, τοῦ παρακλήτου, καταλαμπρύνων πιστῶν συστήματα, καὶ ἐκκαθαίρων ἀβρώστηματα, καὶ δοξάζων Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, ὃν ἐκέτευε σῶσαι, καὶ φωτίσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Στίχ. Μακάριος ἀνὴρ ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον,
ἐν ταῖς ἐντολαῖς αὐτοῦ θελήσει σφόδρα.

Στάσεις, πᾶτερ τοῦ σώματος παννύχιος, πάθη καθυπέταξας τῷ νοερῷ τῆς ψυχῆς, καὶ ἀπαθείας ταῖς πτέρυξιν ὠραῖσμένους χάριν ἐδέξω ἴσθαι ὅσιε, ἀνθρώπων ἐν πνεύματι τὰ ἀβρώστηματα, καὶ ἀπελαύνειν τὰ πνεύματα τῆς πονηρίας, καὶ διασώζειν τοὺς μετὰ πίστεως, προσερχομένους, τῷ ναῷ Σοφέ, καὶ τυχεῖν αἰτουμένους, πρεσβείας σου, ἐγκλημάτων τὴν λύσιν, καὶ ψυχῶν τὴν ἀποκάθαρσιν.

Δόξα Πατρὶ, ἡχος πλ. Β'.

Σήμερον συγκαλεῖται ἡμᾶς, τοῦ θεοφόρου καὶ ἱαματικῆς Θεοδοσίου, ἡ ἐτήσιος πανήγυρις. Δεῦτε οὖν φιλέοργοι, παιδρῶς ἐορτάσωμεν τὴν μνήμην αὐτοῦ, λέγοντες, χαίροις ὁ τὰ σκιρτήματα τῆς σαρκὸς καταβαλὼν διὰ τῆς ἀσκήσεως, τὴν δὲ ἀνδρίαν τοῦ πνεύματος σεαυτῷ παραθέμενος, χαίροις ὁ θριαμβεύσας τῶν πονηρῶν δαιμόνων τοὺς δόλους, τῇ ἰσχύϊ τῇ δοθείσῃ σοι παρὰ τοῦ μόνου Θεοῦ, χαίροις τοῦ μεγάλου Θεοδοσίου τοῖς ἔργοις ἐφάμιλλος, καὶ συγκληρονόμος τῆς βασιλείας Χριστοῦ, ὃν ἐκέτευε, ἀσκητῶν ἐγκαλώπισμα Θεοδόσιε, λυτρωθῆναι ἡμᾶς ὁρατῶν, καὶ ἀοράτων ἐχθρῶν, καὶ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν ὁ αὐτός.

Πέτρῳ καὶ Ἰωάννῃ καὶ Ἰακώβῳ, τοῖς προκρίτοις μαθηταῖς σου Κύριε, σήμερον ὑπέδειξας ἐν τῷ ὄρει τῷ Θαβώρ, τὴν δόξαν τῆς θεϊκῆς σου μορφῆς· ἔβλεπον γὰρ τὰ ἱμάτιά σου, ἀστράφαντα ὡς τὸ φῶς, καὶ τὸ πρόσωπόν σου ὑπὲρ τὸν ἥλιον, καὶ μὴ φέροντες ὄραν τὸ ἄσπεκτον τῆς σῆς ἐλλάμψεως, εἰς γῆν κατέπιπτον, μηδόλως ἀτενίσαι ἰσχύοντες. Φωνῆς γὰρ ἤκουον μαρτυρούσης ἁνωθεν, οὗτος ἐστὶν ὁ υἱός μου ὁ ἀγαπητός, ὁ ἐλθὼν εἰς τὸν κόσμον σῶσαι τὸν ἄνθρωπον.

Τὸ νῦν ἀπολύεις. Τρισάγιον.

Ἀπολυτίκιον, ἡχος Γ'. Θεῖας Πίστεως.

Τὸν ἐμῶνυμον Θεοδοσίου, καὶ ἐμῶτροπον ἀναδειχθέντα, τὸν ἐν ἐσχάτοις τοῖς χρόνοις, ἀναφανέντα ἀστέρα τοῖς θαύμασιν ἄδυτον, θαυματουργὸν καὶ ἱαματικόν, Νέον Θεοδόσιον, εὐσεβοφρόνως ὑμνήσωμεν λέγοντες, πᾶτερ ὅσιε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἐκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα Πατρὶ—τὸ ἴδιον—καὶ νῦν τῆς ἐορτῆς.

Μετεμορφώθης ἐν τῷ ὄρει Χριστὲ ὁ Θεός, δείξας τοῖς μαθηταῖς σου τὴν δόξαν σου, καθὼς ᾔδυναντο. Λάμβον καὶ ἡμῖν τοῖς ἁμαρτωλοῖς τὸ φῶς σου τὸ αἰδίον, πρεσβείας τῆς Θεοτόκου, φωτοδότα δόξα σοι.

Εἰς τὸν ὄρθρον μετὰ τὴν α. στιχολογίαν.

Κάθισμα ἡχος πλ. Α'. Τὸν συνάναρχον λόγον.

Τὰς φροντίδας τοῦ βίου ἀπαρνησάμενος, καὶ Ἀγγέλων τὸν βίον ἀναλαβόμενος, ἐγκρατεῖα τὴν ψυχὴν κατελάμπρυνας, καὶ θαυμάτων ἐκ Θεοῦ χάριν ἐδέξω δαφιλῶς, Θεοδόσιε θεοφόρε, ὑπὲρ ἡμῶν ἱκετεύων τῶν εὐσεβῶς ἀνευφημούντων σε.

Δόξα τὸ αὐτό. Καὶ νῦν τῆς ἐορτῆς.

Θυμότημος λόγος Πατρὶ καὶ Πνεύματι, σαρκωθεὶς ἐκ Παρθένου εἰς σωτηρίαν ἡμῶν, ἀνεστράφη τοῖς ἐν γῇ καθάπερ γέγραπται· καὶ ἀνελθὼν ἐν τῷ Θαβώρ, σὺν προκρίτοις μαθηταῖς, ἐνδόξως μετεμορφώθη· διὸ ἀνυμνοῦμεν αὐτοῦ τὴν θεῖαν, καὶ παναγίαν συγκατάβασιν.

Μετὰ τὴν Β'. στιχολογίαν ἡχος Δ'. Ἐπεφάνη σήμερον.

Τῷ φωτὶ λαμπόμενος τῷ ἀπροσίτῳ, ὡς ἀστήρ ἐξέλαμψας, ἐν τῇ πανσέπτῳ σου μνήμῃ, καταφωτίζων Θεοδόσιε, τοὺς ἀδιστακτῶ ψυχῇ προσιόντας σοι.

Δόξα τὸ αὐτό—Καὶ νῦν τῆς ἐορτῆς

Εορτὴ ὑπέρλαμπρος ἡ τοῦ Δεσπότου, ἤλθε· δεῦτε ἅπαντες, ἐπὶ τῷ ὄρει νοερώς, προκαθαρθέντες ἀνέλθωμεν, τῷ Θαβωρίῳ, Χριστὸν ἐποψόμενοι.

Μετά τὸν πολυέλαιον, ἤχος Δ'. ὁ ὑψωθείς.

Τὴν τῶν θαυμάτων εὐληθῶς θεῖαν χάριν, παρὰ τοῦ πάντων χορηγοῦ καὶ Δεσπότη, πολλὰς ἰάσεις καθ' ἐκάστην ἐκτελεῖς, τῶν ἐν εὐλαθείᾳ ἐν τῷ Ναῷ προσφοιτῶντων σοι, καὶ ἐπικαλουμένων σε μετὰ πίστεως μάκαρ· διὸ προσφόρως καλῇ θαυματουργῷ καὶ ἱαματικῷ ὅσιε.

Δόξα πατρὶ τὸ αὐτό. Καὶ νῦν τῆς ἑορτῆς.

Θ ἀνελθὼν σὺν μαθηταῖς ἐν τῷ ὄρει, καὶ ἐν τῇ δόξῃ τοῦ πατρὸς ἀπαστράψας, σὺν Μωϋσῇ Ἡλίας σοὶ παρίστανται, νόμος καὶ προφῆται γάρ, ὡς Θεῷ λειτουργοῦσιν, ᾧ καὶ τὴν υἰότητα τὴν φυσικὴν ὁ γεννήτωρ, ὁμολογῶν ἐκάλεσεν υἱόν, ἀν' ἀνυμνοῦμεν σὺν σοὶ καὶ τῷ Πνεύματι.

Εἶτα οἱ ἀναβαθμοὶ, τὸ πρῶτον ἀντίφωνον τοῦ Δ'. ἤχου.

Προκείμενον· τίμιος ἐναντίον Κυρίου,

ὁ θάνατος τοῦ ὁσίου Αὐτοῦ

Στιγ. Τί ἀνταποδώσομεν τῷ Κυρίῳ περὶ πάντων.

Εὐαγγέλιον ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον

Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἑαυτοῦ μαθηταῖς, πάντα μοι παρεδόθη

Ὁ Ν' ψαλμὸς

Δόξα πατρὶ. Ταῖς τοῦ σοῦ ὁσίου. Καὶ νῦν ταῖς τῆς Θεοτόκου πρεσβείαις ἐλεήμων, ἐξάλειψον τὰ πλήθη.

Στιγ. Ἐλέησόν με ὁ Θεὸς κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου.

Ἦχος πλ. Β'.

Θσιε πάτερ εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος τῶν κατορθωμάτων σου· δι' ὃ ἐν τοῖς οὐρανοῖς εὗρες μισθὸν τῶν καμάτων σου, τῶν δαιμόνων ὄλεσας τὰς φάλαγγας, τῶν Ἀγγέλων ἔφθασας τὰ τάγματα, ὧν τὸν βίον ἀμέμπτως ἐζήλωσας. Παβρῆσιάν οὖν ἔχων πρὸς Κύριον, εἰρήνην αἰτῆσαι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Εἶτα σῶσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν σου.

Εἶτα οἱ κανόνες τῆς ἑορτῆς καὶ τοῦ Ἁγίου.

Τῆς ἑορτῆς οἱ δύο κανόνες εἰς Η'.

(ἴδε ἐν τῷ Μηναίῳ.)

ὁ Κανὼν τοῦ Ἁγίου εἰς στ'. ἤχος δ'. Ἀνοίξω τὸ στόμα μου.

Ὡδὴ πρώτη.

Χριστοῦ ταῖς λαμπρότησι, καταυγάζομενος ὅσιε, τοὺς πῖ-
σται τὴν μνήμην σου πανηγυρίζοντας, καταλύμπρινον, καὶ σκό-
τους ἀμαρτίας, πρεσβείαις σου λύτρωσαι, σοφὲ Θεοδόσιε.

Ρωννύμενος χάριτι, παντοδυνάμῃ τοῦ κτίσαντος, ἀνδρίαν ἀνέλαβες γνώμην αἰοῖδιμε, καὶ τὸν δράκοντα· τὸν σκολιὸν τὸν μέ-
γαν, ποσὶ κατεπάτησας καὶ κατηδάρισας.

Δόξα.

Υψούσαν ταπεινώσιν, πατὴρ ἡμῶν ἔσχηκας, δι' ὃ σοῦ δεόμε-
θα, θεράπευσον ὅσιε, τὰς ἀσθενείας ἡμῶν, καὶ τὰς ὁδύνας, πάσας ἐπικούρισον τῶν καρδιῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Σὺ μόνῃ θεόνυμφε, τὸν ἐν ὑψίστοις καθήμενον, ἀγκάλαις ἐβά-
στασας σάρκα γενόμενον· σὺ γὰρ πέφνησας, ἐκ πάντων τῶν αἰώ-
νων, δοχεῖον ἐπάξιον τοῦ Παντοκράτορος.

Καταβασία. Σταυρὸν χαράξας Μωσῆς.

Ὡδὴ Γ'. τοὺς σοὺς ὁμολόγους θεοτόκε.

Αδύτου φωτὸς τῇ φωταυγείᾳ, λαμπόμενος πάτερ ἐμφανῶς,
τοὺς σκότει τῶν κακώσεων, κεκακωμένους λύτρωσαι, καὶ φωτι-
σμοῦν ἀνέσεως τοῖς ἀνυμνοῦσί σε δώρησαι.

Νὸς καθαρότητι καὶ τρόπου, ἐφάμιλλος γέγονας Σοφίᾳ, θεῷ
Θεοδόσιῳ σαφῶς, οἷα αὐτῷ ὁμῶνυμος· ὅθεν καὶ χάριν εὐληθῶς,
τὴν τῶν θαυμάτων ἐνέργειαν.

Δόξα Πατρὶ.

Θλιβόμενος πάθει ποικίλοις, ἐν πίστει προστρέχοντες τῷ σῶ-
τεμένει Θεοδόσιε, ἀγίαις μεσιτείαις σου πάντας ἡμᾶς ἐπίσκεψαι,
ἐκδυσωπῶν τὸν φιλόφθονον.

Καὶ νῦν.

Θκίστης σε κλίμακα Παρθένε, καθάπερ προθέμενος βροταῖς,
ἐκ τῶν γηίνων θλίψεων, καὶ ἐκ φθορᾶς πρὸς ἀφθαρτον, ζῶν τῇ
μεσιτείᾳ σου, ἀναβιβάζει τοὺς ὁμνουντάς σε.

Καταβασία. Ῥάβδος εἰς τύπον τοῦ μυστηρίου.

Κάθισμα ἤχος Γ'. Τὴν Ὁραιότητα τῆς παρθενίας σου.

Τὸν ὠραιότατον Χριστὸν ἐπόθησας, καὶ τὰ τοῦ σώματος πάθη ἐνέκρωσας, ἀγγελικῶς ἐπὶ τῆς γῆς Θεοδόσιε βιοτεύσας, ὅθεν τὴν ἁγίαν σου ἐορτάζομεν κοίμησιν, καὶ πιστῶς σοῦ δεόμεθα, Πάτερ τρισόλβιε, ἵνα πρεσβεύης Χριστῷ τῷ Θεῷ, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν.

Θέλων ἐνδείξασθαι, Χριστέ τὴν δόξαν, καὶ τὴν συνάφειαν πρὸς τὸν γεννήτορα, τρεῖς τῶν προκρίτων μαθητῶν, παρέλαβες, καὶ τῷ ὄρει τῷ Θαδῶρ φιλάνθρωπε, σὺν αὐτοῖς ἀναβέβηκας, ἐνθα σοι παρέστησαν Μωϋσῆς καὶ Ἡλίας τε, ἐνώπιον δ' αὐτῶν μετεμορφώθης, λάμπας τηλαυγέστερον.

Ὡδὴ Δ'. ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ.

Τοῦ Σατὰν τὰς πανουργίας, οὐδαμῶς ἐδειλίασας, ἐνοικέουσιν ἔχων χάριν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, φθονερῶν δ' ἀνθρώπων τὴν κακόνιοιαν καθυπέμεινας, δυναμούμενος σθένει σοφῇ τῷ τοῦ πνεύματος.

Ισχυσεν ὁ φθόνος πείσαι, ἀνδρὰ ἀρετῇ διαπρέποντα, αἶος ἦτο ὁ σοφὸς Πέτρος καὶ ἀγιώτατος, καὶ κατὰ νοῦν Πάτερ, ἄδικα ἐμελέτησεν, ἀλλ' ἡ θεία χάρις τούτων πάντων σ' ἐβρύσατο.

Δόξα Πατρὶ.

Οφθης γὰρ ἐν τῷ οὐνείρῳ, τῷ ῥηθέντι θεόφρονι Ἀρχιθύτῃ τότε ἐν Βασιλευούσῃ ὑπάρχοντι, καὶ προσεΐπας τούτῳ τοῦ παύσασθαι τῆς κατὰ σοῦ ὁργῆς καὶ ἐξορίας πικρᾶς.

Καὶ νῦν.

Καταπλήττονται Ἀγγέλων στρατηγίαι Πανύμνητε, ἀνυμολογοῦσαι, μέγεθος τῆς θείας λογιᾶς σου, μεθ' ὧν δυσώπει παρθέne, πάντας σώζεσθαι, τοὺς ἐν πίστει σὲ εἰλικρινεῖ μακαρίζοντας.

Καταβασία Εἰσακήχοα Κύριε.

Ὡδὴ Ε'. ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Εξέστη, ὡς ἔπρεπεν, ἐν τῇ παρουσίᾳ σου, ὁ Ἀρχιερεὺς ὁ

θεός, καὶ ἐπηρώτα, τίς εἶ καὶ πῶς γέγονας; ὧδε Μάκαρ, τί δὲ τὸ αἷτιον, δι' ὃ ἐγκαλεῖς με πρὸς τὸν Σωτήρᾶ μου;

Τενόμενος ἔξυπνος, ὁ θεός Πέτρος ἐσκέπτετο, πάντα τὰ ἐν ὕπνῳ αὐτῷ ὁφθέντα, εὐθέως ὅθεν γνοὺς μετενόησε, ἐρ' οἷς εἶχε κατὰ νοῦν Μακάριε κατὰ σοῦ διαπράξας, Θεοδόσιε.

Δόξα.

Θμώνυμον ἔσχηκας, ἐν οὐρανοῖς Μακάριε, θεῖον Θεοδόσιον καὶ σύσκηνον, μεθ' οὗ δυσώπει ὑπὲρ ἡμῶν ἐκτενώς, ἵνα πάντες λυτρωθῶμεν πειρασμῶν, ἀδίκου ἀλάστορος καὶ δεινοῦ πολεμήτορος.

Θεοτοκίον.

Ανάρχως ἐκλάμψοντι, ἐκ τοῦ Πατρὸς θεόνυμφε, ἀρχὴν ἐπηγάγου κατὰ σάρκα, καὶ ἀνεφάνης ἀρχὴ τῆς ὄντως ἀρχῆς, τῆς τεκνηναμένης ἀληθῶς, πᾶν τὸ δημιουργημα ὁρατὸν καὶ ἀόρατον.

Καταβασία ὦ τρισμακάριστον ζῶλον.

Ὡδὴ ΣΤ'. Τὴν θεῖαν ταύτην καὶ Πάντιμον

Ιδοὺ αἱ πόλεις σου σήμερον, τὴν μνήμην σου σοφῇ ἐορτάζουσαι, χαίρουσι κρᾶζουσαι. Δεῦτε οἱ πάντες συνδράμετε πρὸς τὸν θερμὸν προστάτην καὶ πολιοῦχον ἡμῶν.

Ναὶ τῷ σῷ οἱ προστρέχοντες, ἀρρόγητῳ χειρουργίᾳ, κοθαίρονται, καὶ ἀπελαύνεται, νόσος πᾶσα τῇ θείᾳ σου, ἐπιστάσι Μακάρ ἀξιοθαύμαστε.

Δόξα Πατρὶ.

Ρητόρων γλῶσσαι οὐ σθένουσι, τὴν μνήμην σου ὑμνῆσαι Τρισόλβιε, διὸ καὶ χαίρουσιν, οἱ ἐν Ναυπλίῳ, καὶ οἱ ἐν Ἀργεῖ, Μάκαρ Χριστάνυμος.

Καὶ νῦν.

Σοφίαν λόγον κηρύττομεν υἱὸν τὸν τοῦ Πατρὸς προαιώνιον, ἐπισκιάσαντα, οὐσιωδῶς ἐν τῇ Μήτρει σου, καὶ ἀρίστη πλάσει ἡμᾶς θεώσαντα.

Καταβασία Νοτίου θηρός.

Κοντάκιον ἡ Παρθένης σήμερον

Εορτάζουσι σήμερον, οἱ Ναυπλιεῖς καὶ Ἀργεῖοι, ἐορτὴν χαρ-

μόσυνον τῆς φωτοφόρου σου μνήμης, ἅπασαν Πελοπόννησον προσκαλοῦσαι, χαίρουσι γὰρ ὡς κεκτημένοι, τὸν πανέντιμον σου τάφον, Θεοδόσιε Θεόφρον ὦσιε.

Ὁ οἶκος.

Ενθεὶς γινώσιν Θεϊκὴν, τὸν γνώφον ἐκ τῆς ἐμῆς καρδίας ἀπέλασον εὐχαῖς σου, ἔπως ὑμνήσω σου πιστῶς, τὴν ἀγίαν μνήμην, ἐν ἣ Ἀγγέλων χοροὶ μετὰ ὁσίων σήμερον εὐφραίνονται ἐνθέως, καὶ ἄνθρωποι ὕμνοις ἐγκωμίων σὲ καταστέφουσιν, ἀξίως αἰτούμενοι διὰ σοῦ λαβεῖν τῶν πταισμάτων ἀποχὴν, καὶ τῶν κακῶν τοῦ βίου λύσιν, καὶ ἐχθρῶν ὁρατῶν καὶ ἀοράτων ρυσθῆναι ταῖς πρεσβείαις Θεόφρον Θεοδόσιε Πατὴρ ἡμῶν ὦσιε.

Τῷ αὐτῷ Μηνὶ Αὐγούστου Ζ' μνήμη τοῦ ὁσίου καὶ Θεοφόρου Πατρὸς ἡμῶν Θεοδοσίου τοῦ νέου, τοῦ θαυματουργοῦ καὶ ἱαματικού, τοῦ ἀσκήσαντος κατὰ τὰς ἐπαρχίας Ναυπλίου καὶ Ἀργεῶς.

Στίχοι

Νέος Θεοδόσιος πλήν μόνου χρόνου,
ὕπρχεν ἴσος κατὰ πάντα τῷ πάλαι·
ἐβδομάτῃ Θεοδόσιε πότμον ἀνέτλης.

Ὡδὴ Ζ'. οὐκ ἐλάτρευσαν.

Θὺκ ἐδίστασας, ἐπὶ τῇ κακουχίᾳ σου, οὐκ ἐδειλίασας, τὸ ἀσθενὲς τῆς σαρκὸς, ἀλλ' ἔσπευσας ὦσιε, κατὰ αὐτῆς πολεμῶν, πιεζόμενος, νηστεία ὑπὲρ ἄνθρωπον, ἀγρυπνία τε καὶ νηψει.

Αντιστάσιον Ἀγγέλοις στάσιν εἰληφας, Θεομακάριστε, ἐν οὐρανοῖς ἐκ θεοῦ, ὡς βίον ἰσάγγελον πολιτευσάμενος, διὸ κράξεις νῦν, ὁ τῶν πατέρων Κύριος καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ωμωνύμησας τὴν κλησιν κατ' εὐδόκησιν, Θεοδοσίου σαφῶς, ἔθεν ἐπὶ τοῖς ἰχνεσι αὐτοῦ βαδίζων, ἐφάμιλλος τοῖς ἔργοις γέγονας, διὸ κράξεις νῦν, ὁ τῶν πατέρων Κύριος καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον.

Εκλεξάμενος Νυμφίος ὁ ὠρατὸς σε, Παρθένε Δέσπινα, τῶν γηγενῶν ἐκ φυλῆς, λαμπρῶς προεστήσατο, ἐκ δεξιῶν αὐτοῦ, δεῦρο νύμφη μου, ἀπὸ λιβάνου λέγων σοι, δεῦρο νύμφη μου καὶ Μητέρα.

Καταβασία ἔκνον πρόσταγμα τυράννου.

Ὡδὴ Η'. Παιδὰς εὐαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ.

Ωφθης εὐκατάνυκτος ἐν βίῳ, καὶ πρῶτος καὶ ταπεινόφρων καὶ ἡσύχιος, Μάκαρ Θεοδόσιε, ὦσιος καὶ ἀκακος, καὶ ὡς ἀγάπης ἐμπλεως, τῆς πρὸς τὸν ἑγγιστά, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε κραυγάζων, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Απείρα θαύματα ἐτέλεις, πᾶσι τοῖς προσιοῦσί σοι πιστῶς, νόσους ψυχῆς καὶ σώματος, ἀποδιώκων ὦσιε διὸ ὑπέστρεφον, αἰνοῖ, δοξάζοντες, Χριστὸν τὸν Σωτῆρα καὶ ὑπερυψοῦντες εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Πολλοὺς συνεχόμενον κινδύνους, καὶ σάλω τῆς ἁμαρτίας βυθιζόμενον, ὄρμον πρὸς ἀκύμαντον, τὸν μετανσοῦντά με, τῇ θεῇ μεσιτείᾳ σου, νῦν καθοδήγησον, ἔχων ἐν οὐρανοῖς συμπολίτην, συλλήπτορα τὸν θεῖον, Θεοδόσιον τὸν μέγαν.

Θεοτοκίον.

Θεὸς θησαυρὸς πάσης ἀγνείας, καὶ σκήνωμα παρθενίας, Θεοχάρακτον, ὦφθης Θεονύμφευτε, κρίνον εὐωδέστατον τοῦ φυτοῦργοῦ τῆς κτίσεως, ἐμψυχον τέμενος διὸ σε τὴν Παρθένον ὑμνοῦμεν καὶ ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Καταβασία Εὐλογεῖτε παῖδες τῆς Τριάδος.

Ὡδὴ Θ'. Ἄπας γηγενῆς.

Τεμένει τῷ σῷ οἱ πόθῳ προστρέχοντες, καὶ ἀσπαζόμενοι, τὸν τάφον σου Ἄγιε, παντοίας νόσου λυτροῦνται ἅπαντες, καὶ τὸν Σωτῆρα Κύριον Μάκαρ δοξάζουσι, τὸν τὴν χάριν ταύτην τῷ τεμένει σου, Θεοφόρε αἰεὶ παρεχόμενον.

Εὐδῖος λιμὴν, γενοῦμοι αἰοῖδιμε, ταῖς ἰκεσίαις σου ταῖς πρὸς τὸν φιλόανθρωπον, πολλῷ τῷ σάλῳ βυθιζομένῳ νῦν, τῶν ρυπαρῶν πράξεων, ἐν τῷ πελάγει δεινῶς, Θεοφόρε, τῷ τῆς ἀπογνώσεως, ἀλλὰ τάχει προφθάσας διάσωσον.

Δόξα.

Ρήματα ζωῆς, ἀλήκτου δεξιόμενος ἐν τῇ καρδίᾳ σου, σάρκα

κατεμάραντας, τῷ κόσμῳ Πάτερ, καὶ ἐθανάτωσας, καὶ ζωηφόρον νεκρῶσιν ἀμφιεσάμενος, νεκρωθέντα, τοῖς πάθεσιν ἔγειρον, καὶ ζωῆς με τῆς ἀνὼ ἀξίωσον.

Καὶ νῦν

Σὲ τὴν ἀληθῆ, μητέρα τοῦ χτίσαντος, πάντα βουλήματι, πίστει ἱκετεύομεν, βουλὰς καὶ σκέψεις, τῶν ἐχθραίνόντων ἡμῖν ὡς ἀγαθὴ ματαίωσον, καὶ ἐκ χειρὸς τῶν ἐχθρῶν, τοὺς σοὺς δούλους πάντας ἐλευθέρωσον, καὶ ποιμένα καὶ ποιμνὴν Πανύμνητε.

Καταβασία Μυστικὸς εἰ Θεοτόκε

Ἐξαποστειλάριον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Αγίων ταῖς ἐντάσεσι, τὰ πάθη ἀπενέκρωσας, καὶ τῆς Ἁγίας Τριάδος, τιμιον γέγονας σκευὸς, ἡ καὶ νῦν παριστάμενος, ὑπὲρ ἡμῶν Θεόσπε, μὴ διαλείπης πάντοτε, καθικετεύων ἐν ἐνέρωμῳ, ἁμαρτημάτων ῥυσθῆναι.

Τῆς ἑορτῆς ἤχος Γ'. Αὐτόμελον.

Φῶς ἀναλλοίωτον λόγε, φωτὸς Πατὴρ ἀγεννήτου, ἐν τῷ φανέντι φωτίσου, σήμερον ἐν Θαβώρῳ, φῶς εἶδομεν τὸν Πατέρα, φῶς καὶ τὸ Πνεῦμα, φωτογωγοῦν πᾶσαν χτίσιν.

Εἰς τοὺς αἰνους ἰστώμεν Στίχ. ΣΤ'. Καὶ ψάλλομεν.

Τῆς ἑορτῆς Στίχηρά Γ'.

Ἦχος Δ'. Ὁ ἐξ ὑψίστου κληθεῖς.

Πρὸ τοῦ τιμίου σταυροῦ σου καὶ τοῦ πάθους, λαβὼν οὐς προέκρινας τῶν ἱερῶν μαθητῶν, πρὸς τὸ Θαβώριον Δέσποτα, ἀνῆλθας ὅρος, δεῖξαι θελήσας τούτοις τὴν δόξαν σου· οἱ καὶ κατιδόντες σε μεταμορφούμενον, καὶ ὑπὲρ ἥλιον λάμπαντα, πρηγεῖς πεσόντες, τὴν δυναστείαν σου κατεπλόγησαν, ἀναδοῶντες, Σὺ τὸ ἄχρονον, φῶς ὑπάρχεις Χριστὲ καὶ ἀπαύγασμα, τοῦ Πατρὸς, εἰ καὶ θέλων, σὰρξ ὠράθης ἀναλλοίωτος.

Θπρὸ αἰώνων ὑπάρχων Θεὸς λόγος, ὁ φῶς ὡς ἱμάτιον περιβαλλόμενος, μεταμορφούμενος ἔμπροσθεν τῶν μαθητῶν σου ὑπὲρ τὸν ἥλιον λόγε ἑλαμψας. Μωσῆς καὶ Ἠλίας δέ, σοὶ παρειστήκεισαν νεκρῶν καὶ ζώντων σε Κύριον δηλοποιούντες, καὶ σοὺ δοξάζοντες τὴν ἀπόβροχτον οἰκονομίαν καὶ τὸ ἔλεος, καὶ τὴν πολλὴν

συγκατάβασιν, δι' ἧς ἔσωσας κόσμον, ἁμαρτίας ἀπολλύμενον.

Παρθενικῆς ἐκ Νεφέλης σὲ τεχθέντα, καὶ σάρκα γενόμενον, καὶ πρὸς τὸ ὄρος Θαβὼρ μεταμορφούμενον, Κύριε, καὶ τῇ Νεφέλῃ τῇ φωτεινῇ σε περικυκλούμενον, φωνὴ τοῦ γεννήτορος, ἀγαπήτόν σε υἱόν, τῶν μαθητῶν συμπαρόντων σοι, σαφῶς ἐδήλου, ὡς ὁμοούσιον καὶ ὁμόθρονον· ὅθεν ὁ Πέτρος ἐκπληττόμενος, Καλὸν ὧδέ ἐστι μένειν ἔλεγε, μὴ εἰδῶς ὁ ἐλάλει, Εὐεργέτα Πολυέλεε.

Τοῦ ἁγίου ἤχος ὁ αὐτός.

Πελοποννήσου καὶ Ἀργούς καὶ Ναυπλίου, αἰκήτορες ἅπαντες καὶ οἱ μονάζοντες, τὴν σὴν δοξάζουσι κοίμησιν, σὺν Ἀθηναίοις, μνῆμην ποιοῦντες, τῶν θαυμασίων σου, καὶ τῆς οἰκειότητος καὶ συγγενείας σου, ἱαματικῆς Θεοδόσιε· Διὸ καὶ χαίρει τῶν φιλεόρτων θεῖα συστήματα, καὶ συγκροτοῦσιν ἐν τῇ μνήμῃ σου, θεοφόρε θεόφθεγκτα ἄσματα, εὐκλεῶς σε τιμῶντες, ὡς Χριστοῦ νέον θεράποντα.

Δεσποτικῆς ἑορτῆς προτελεσθείσης, δουλικὴ πανήγυρις ἤδη ἐπέφανε, τοῖς Δαναοῖς Ναυπλιεῦσί τε, Θεοδοσίου, τοῦ νέου καὶ οὐρανόφρονος. Δεῦτε οὖν φιλέορτοι τοῦτον δοξάζωμεν, καὶ ὕμνω· διαίς καὶ ἄσμασι, καὶ θείοις ἔργοις, δι' ὧν ὁ μέγας Θεὸς ἐδόξασε, καὶ ὃν προσβεύει τοῦ δωρήσασθαι, τὴν εἰρήνην τῷ κόσμῳ καὶ ἔλεος, καὶ ἡμῖν σωτηρίαν, τοῖς αὐτοῦ τὴν μνῆμην σέβουσι.

Προκαθαρθεῖς ἐκ τῆς θύραθεν σοφίας, τὴν ἐξ ὕψους ὑπερουπερίωτον σοφίαν εἰλησας, διὰ συντόνου δεήσεως, δι' ἐγκρατείας, δι' ἀγρυπνίας καὶ μετριότητος. Ὅθεν Θεοδόσιε ὁ ἀθλοθέτης Χριστὸς, πηγὴν θαυμάτων σ' ἀνέδειξε καὶ ἱαμάτων, καὶ μετετέθης, ὡς ἡθέλησας, εἰς σκηνὰς αἰωνίους Μακάριε, εἰσαεὶ ἀπολαύων ἀγαλλίαςιν πανεύφημε.

Δόξα Πατρὶ πλ. Δ'.

Τὸ πῦρ τῆς ἀγάπης πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τὸν πλησίον, ἀνάψας ἐν τῇ σῇ καρδίᾳ, ὁ ἐν Θαβώρ τῷ ὄρει, μεταμορφωθείς, Χριστὸς ὁ Θεός, ὅλον σου τὸν πόθον τῆς ψυχῆς καὶ τῆς καρδίας, πρὸς ἀγάπην αὐτοῦ ἐφειλύσατο. Διὸ σκορπίσας σου τὸν πλοῦτον καλῶς τοῖς δεομένοις, ἔσπευσας εἰς ἐρήμους καὶ ἡσυχίους τόπους, ἐνθα δι' ἀγώνων ὑπερανθρώπων, στήσας τρόπαια κατὰ τῶν ἀοράτων

ἐχθρῶν, ἐξευρέσας αὐτῶν τὴν δύναμιν· οἵτινες μὴ φέροντες, ὁρᾶν τὸ ὕψος τῆς πολιτείας σου, ἐχρήσαντο, δόλῳ, ὄργανα πρὸς συκοφαντίαν ἀνθρώπους κακοβούλους· καὶ παρ' ὀλίγον ἔβλεπον ἂν τὸν δόλον των ἐπιτυχόντα. Ἀλλὰ θεῖα νεύσει γνωσθείσης τῆς θεοφιλοῦς πολιτείας σου, κατ' ὄναρ τῷ θεῷ Πέτρῳ, οὗτος μὲν ἐδόξασε τὸν Σωτῆρα Χριστόν, τὸν ἀπαλλάξαντα αὐτὸν τῆς δεινῆς ἀπάτης, ἥ δ' ἐπίνοια τοῦ Σατάν ὡς ἱστὸς ἀράχνης διελύθη, οἱ δὲ λαοὶ οἱ καθεκάστην παρὰ σοῦ ἰώμενοι, εὐλαβῶς τιμῶσι τὴν ἐτήσιον μνήμην σου. Ἀλλ' ὦ Πάτερ Ἀγιώτατε, καὶ θαυματουργέ Θεοδόσιε, μὴ ἐλλείπης πρεσβεύειν, ὡς παρεστὼς τῷ Θρόνῳ τῆς Ἀγίας Τριάδος, διαφυλάττειν καὶ σώζειν ἀπρώτους, ἐκ τῶν βελῶν τοῦ πονηροῦ καὶ κακίας δυσσεβῶν καὶ κακοβούλων ἀνθρώπων, τοὺς ἐν πόθῳ ἐκτελοῦντας, τὴν ἐτήσιον μνήμην σου, καὶ ἀξιωθῆναι τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν.

Καὶ νῦν τῆς ἑορτῆς ὁ αὐτός.

Παρέλαθεν ὁ Χριστὸς τὸν Πέτρον καὶ Ἰάκωβον καὶ Ἰωάννην, εἰς ὄρος ὑψηλὸν κατ' ἰδίαν, καὶ μετεμορφώθη ἑμπρόσθεν αὐτῶν· καὶ ἔλαμψε τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ὡς ὁ ἥλιος, τὰ δὲ ἱμάτια αὐτοῦ, ἐγένετο λευκά ὡς τὸ φῶς. Καὶ ὤφθησαν Μωϋσῆς καὶ Ἠλίας μετ' αὐτοῦ συλλαλοῦντες· καὶ νεφέλη φωτεινὴ ἐπεσχίασεν αὐτούς, καὶ ἰδοὺ φωνὴ ἐκ τῆς νεφέλης λέγουσα, Οὗτός ἐστιν ὁ υἱός μου ὁ ἀγαπητός, ἐν ᾧ ἠδόκησα, αὐτοῦ ἀκούετε.

Δοξολογία Μεγάλη.

Χρίεται ὁ λαὸς παρὰ τοῦ Ἱερέως μετὰ τὸ ἔλαιον τῆς κανδύλας τοῦ Ἀγίου. Ἐκτενὴς καὶ ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν ἡ Γ', Ὡδὴ τῆς ἑορτῆς καὶ ἡ ΣΤ'. τοῦ Ἀγίου.

Ἀπόστολος Προκείμενος ἡχος βαρὺς, Στίχ. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου.

Πρὸς Ἑβραίους ἐπιστολῆς Ἀδελφοί, πείθεσθε τοῖς ἡγουμένοις ἡμῶν.

Εὐαγγέλιον ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἔστη ὁ Ἰησοῦς ἐπὶ τόπου πεδινοῦ.

Κοινωνικόν. Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον.

ΒΙΟΣ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ

ΚΑΙ ΙΑΜΑΤΙΚΟΥ ΘΕΟΔΟΣΙΟΥ

ΤΟΥ ΝΕΟΥ

Θὗτος ὁ τρισόλβιος πατὴρ ἡμῶν Θεοδόσιος, εἶχε πατρίδα τὰς περιφήμους Ἀθήνας· κατὰ δὲ τὸ ὡς ὅ· ἔτος ἀπὸ Χριστοῦ, γεννηθεὶς ἀπὸ γονεῖς εὐγενεῖς καὶ θεοσεβεῖς, ἀνετράφη ὑπ' αὐτῶν ἐν παιδείᾳ καὶ νοουθεσίᾳ Κυρίου, καὶ ἐδόθη εἰς σχολεῖον, διὰ νὰ μάθῃ τὰ ἱερὰ γράμματα, τὰ ὅποια εἰς ὀλίγον καιρὸν ἔμαθε, μετὰ νὰ ἔτυχε δεξιὰς φύσεως· εἶχε δὲ ὁ εὐλογημένος καὶ πολλὴν εὐλάβειαν εἰς τὰ θεῖα, καὶ ἐσύντρεχεν εἰς τὰς ἱερὰς ἀκολουθίας τῆς Ἐκκλησίας, καὶ ἀκούωντας τοὺς ἀγῶνας τῶν Ἀγίων, ἐθαύμαζεν εἰς τὴν προθυμίαν καὶ καρτεροφυγίαν ὅπου εἶχαν· καὶ ὅπου εὗρισκε τοὺς βίους τῶν Ὁσίων, τοὺς ἐδιάβαζε μετὰ μεγάλῃ προσοχῇ, καὶ ἐποθοῦσε πολλὰ νὰ τοὺς μιμηθῇ εἰς τοὺς ἀγῶνάς τους, καὶ νὰ κατορθώσῃ καὶ αὐτὸς τὰς ἀρετὰς, ὅπου ἐκατέρωθωσαν ἐκεῖνοι· καθὼς καὶ ἐγείνῃ· διότι ἀπερνῶντας ὀλίγος καιρὸς, οἱ γονεῖς του ἐπλήρωσαν τὸ κοινὸν γένος, καὶ εὗρισκοντας εὐκαιρίαν ὁ Μακάριος Θεοδόσιος, διὰ νὰ πληρώσῃ τὸν πόθον του, χωρὶς ἀναβολῆς καιροῦ ἐδιαμοίρασεν εἰς τοὺς πτωχοὺς ὅλα του τὰ ὑπάρχοντα, καὶ ἀρνήθει τὸν Κόσμον, καὶ τὰ ἐν Κόσμῳ, ἀνεχώρησεν ἀπὸ τὴν πατρίδα του, καὶ ἐπῆγεν εἰς ἕνα ἐνάρετον πνευματικὸν γέροντα, καὶ δοκιμασθεὶς ὑπ' αὐτοῦ, ἔλαβε τὸ ἀγγελικὸν σχῆμα τῶν Μοναχῶν, καὶ ἐδόθη ὅλος διόλου εἰς τοὺς ἀσκητικοὺς ἀγῶνας, καὶ τόσον ἐπρόκοψεν εἰς τὴν κατὰ Χριστὸν πολιτείαν, ὅπου εἰς ὀλίγον καιρὸν, ἀναψεν ὁ θεὸς πόθος εἰς τὴν καρδίαν του, καὶ ἐπόθησε νὰ ἡσυχάσῃ κατὰ μόνας, διὰ νὰ συνομιλῇ μόνος μετὰ μόνον τὸν Θεόν, διὰ μέσου τῆς νοερᾶς προσευχῆς. Ὅθεν καὶ περιερχόμενος τόπον ἐκ τόπου, καὶ ζητῶν τόπον ἡσυχον, κατήντησεν εἰς τὸν Μωρέαν· καὶ εἰς τὰ ὄρια τῆς ἐπαρχίας τοῦ Ἀργους, εὗρε τόπον ἐρημικὸν καὶ ἀρμόδιον εἰς ἡσυχίαν, καὶ ἔμεινεν

ἐκεῖ· καὶ παρευθὺς ὁ καλὸς ἐκεῖνος ἐργάτης, ἐπρόσθεσε κόπους ἐπάνω εἰς τοὺς κόπους, καὶ ἀγῶνας ἐπάνω εἰς τοὺς ἀγῶνας, πολιτευόμενος ζωὴν αὐτὸν σχεδὸν καὶ ἀσώματον· διότι ἐμεταχειρίζετο τὴν περιεκτικὴν ἐγκράτειαν, τὴν ἐκτεταμένην νηστείαν, τὰς ὁλονυκτίους ἀγρυπνίας, γονυκλισίας, χαμαικοιτίας, τὸ ἀνένδοτον εἰς τὰς προσευχάς, εἰς τὰς ὁποίας ἐστέκετο ὡσάν στύλος ἀκλόνητος, τὸ πένθος τὸ παντοτεινόν, τὴν ὑπὲρ ἄνθρωπον ἀκτρημοσύνην, τὴν ὑφοποῖον ταπεινώσιν, τὴν πραότητα, τὴν καθαρότητα τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος, τὴν πίστιν τὴν ἀκλινή, τὴν κραταίαν ἐλπίδα, τὴν κορωνίδα τῶν ἀρετῶν ἀγάπην, καὶ συντόμως εἰπεῖν ὅλας τὰς ἀρετάς· καὶ ἦτον ξένος τοῦ Κόσμου τούτου καὶ τῶν ἐν Κόσμῳ, καὶ ὅλος οὐράνιος ἄνθρωπος, καὶ ἐπίγειος Ἄγγελος.

Διὰ τοῦτο καὶ ἡξιώθη νὰ ἰδῇ καὶ θείαν ὁπτασίαν, καὶ μίαν νύκτα ἐφάνη εἰς αὐτὸν ὁ θεὸς Πρόδρομος, καὶ ἀσπασάμενος αὐτὸν τὸν ἐπαρθάβρυνεν εἰς τοὺς πνευματικούς ἀγῶνας, καὶ τοῦ εἶπε νὰ οἰκοδομήσῃ μίαν Ἐκκλησίαν εἰς τὸ ὄνομά του, ὑποσχόμενος εἰς αὐτόν, ὅτι θέλει εἶναι βοηθὸς του, καὶ παντοτινὸς συνοδοιπόρος εἰς ὅλην του τὴν ζωὴν· ὁ δὲ Ὅσιος αἰσθανόμενος τὸν ἑαυτὸν του ὅλον γεμάτον ἀπὸ πνευματικὴν ἀγαλλίασιν, ἐδόξασεν ἐξ ὅλης του ψυχῆς τὸν Θεόν, καὶ εὐχαρίστησε τὸν τίμιον Πρόδρομον, καὶ ἔλαβε θάρρος μέγαλον εἰς τὸν προκείμενον αὐτῷ ἀγῶνα τῆς ἀσκήσεως· ἄρχισε λοιπὸν καὶ τὸ ἔργον, καὶ θεία βοηθεῖα οἰκοδόμησεν ἱερὸν μονῆδριον ἐπ' ὀνόματι τοῦ τιμίου Προδρόμου, τὸ ὁποῖον σώζεται ἕως τῆς σήμερον, χάριτι θείᾳ, εἰς ἐκεῖνον τὸν τόπον, ἀποπνέον πνευματικῆς εὐωδίας, καὶ γινόμενον αἷτιον κατανώξεως εἰς ἐκείνους, ὅπου πηγαίνουν εἰς αὐτὸ μετὰ πίστεως.

Συστένοντας δὲ τὸ ἀσκητικὸν γυμνάσιον, ἔκαμνε τὸν πόλεμον, ὅχι πρὸς αἷμα καὶ σάρκα, ἤτοι πρὸς ὁμοιοπαθεῖς ἀνθρώπους, ἀλλὰ πρὸς τὰς ἀρχάς, πρὸς τὰς ἐξουσίας, πρὸς τοὺς Κοσμοκράτορας τοῦ σκότους τοῦ αἰῶνος τούτου, καθὼς λέγει ὁ θεὸς Παῦλος, πρὸς τοὺς πονηροὺς δηλ. δαίμονας· ὅθεν ἀγκαλὰ καὶ ἐγὼ δὲν πλάτυνω τὸν λόγον διὰ τὴν συντομίαν, ὅμως εἶναι εὐκόλον εἰς κάθε ἓνα νὰ καταλάβῃ, τί λογῆς ἀγῶνας καὶ πολέμους εἶχεν ὁ γενναῖός φρων Θεοδόσιος, μὲ τοιοῦτους φοβεροὺς καὶ κακομηχάνους ἐχθροὺς, καὶ μὲ πόσῃ κακουχίαν καὶ σκληραγωγίαν ἐβασάνιζε τὸν ἑαυτὸν του εἰς ὅλην του τὴν ζωὴν, διὰ νὰ ὑποτάξῃ τὸ χεῖρον τῷ κρείττονι, ἤτοι τὸ σῶμα εἰς τὴν ψυχὴν, καὶ νὰ δουλώσῃ τὴν

σάρκα τῷ πνεύματι· καὶ κατὰ ἀλήθειαν δὲν ἀπέτυχε τοῦ σκοποῦ, ἀλλὰ θείᾳ χάριτι, καὶ τοὺς δαίμονας ἐνίκησε, καὶ τὸ σῶμα ὑπέταξε· καὶ γενόμενος ὅλος πνευματικός, ὅλος ἐνθεός, ἡξιώθη νὰ λάβῃ πλουσίως ἀπὸ τὸν μεγαλόδωρον Θεόν καὶ ἀβράβωνα τῶν μελλόντων ἀγαθῶν, τὴν χάριν τῶν θαυμάτων καὶ ἱαμάτων, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἔλαβε καὶ τὴν ἐπωνυμίαν, καὶ ὠνομάζετο θαυματουργὸς καὶ ἱαματικός· διότι ἡ ἐνάρετος πολιτεία του ἡκούσθη εἰς ὅλα τὰ μέρη, καὶ ἡ φήμη τῶν θαυμάτων του διεδόθη πανταχοῦ, ἐπειδὴ καὶ ὁ Θεὸς ἡθέλησε νὰ φανερώσῃ εἰς ὅλους τὸν δοῦλόν του, καὶ νὰ τὸν δοξάσῃ, καθὼς λέγει ὁ ἴδιος· «Ὡς ἐγὼ, τοὺς ἐμὲ δοξάζοντας δοξάσω»· καὶ ὅσον ὁ Ἅγιος ἀπέφυγε τὸν Κόσμον καὶ τὴν δόξαν του, τόσον περισσότερον ὁ Θεὸς τὸν ἐδείχνε θαυμαστὸν καὶ σεβάσιμον· διότι ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη ἐπρόστρεχαν εἰς αὐτὸν ἐκεῖνοι ὅπου ἐβασανίζοντο ἀπὸ διαφόρους ἀσθενείας, καὶ ταχέως ἐλάμβανον τὴν ἱατείαν· καὶ ἄλλοι μὲν ἀπὸ ἐκείνους ὅπου ἱατρεύοντο, ἀκούοντες ἀπὸ τὸν Ὅσιον καὶ πνευματικὴν νοουθεσίαν, ἢ ὁποῖα ἱατρεύει τὰς ἀσθενείας τῆς ψυχῆς, ἤτοι τὰς ἁμαρτίας, (ἀπὸ τῶν ὁποῖας συμβαίνουν ταῖς περισσότεραις φοραῖς καὶ αἱ ἀσθενεῖαι τοῦ σώματος) ἐπιμελοῦντο διὰ νὰ θεραπεύσουν καὶ τὰς ἀσθενείας τῆς ψυχῆς τους, λαμβάνοντες διπλὴν τὴν ἱατείαν καὶ τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος, καὶ εὐχαριστοῦσαν μέγας τὸν Θεόν· καὶ ὑποστρέφοντες εἰς τὰ σπῆτιά τους, ἐκήρυττον λαμπρῶς τὴν θείαν χάριν, καὶ τὴν παρρησίαν ὅπου εἶχεν ὁ Ἅγιος εἰς τὸν Θεόν· ἄλλοι δὲ πάλιν ἀπὸ ἐκείνους, παρακινούμενοι ἀπὸ τὰς νοουθεσίας τοῦ Ἀγίου, ὁμοῦ μὲ τὴν σωματικὴν ἀσθενεῖαν, ἀπέβαλον καὶ τὴν ἡδυπάθειαν τῆς σαρκός, καὶ ἀρνοῦμενοι τὸν Κόσμον καὶ τὰ ἐν Κόσμῳ, ἐγίνοντο Μοναχοί, καὶ μεταχειριζόμενοι τὴν πολιτείαν τοῦ Ὁσίου ὡς πρωτότυπον, ἐπεριπάτουν προθύμως τὴν στενὴν καὶ τεθλιμμένην ὁδόν, ὑπακούοντες εἰς τὰς ψυχωφελεῖς του νοουθεσίας, καὶ μιμούμενοι τὰς ἐνθέους του ἀρετάς· καὶ τοιοῦτοτρόπως διὰ μέσου τῆς ὁδηγίας τοῦ Ἀγίου ἐσυστήθη ἐκεῖ, μὲ τὴν χάριν τοῦ Χριστοῦ, μάνδρα λογικῶν προβάτων.

Ἄλλ' ὁ ἀρχέκακος καὶ φθονερὸς διάβολος, ὁ ἐχθρὸς τῆς σωτηρίας ἡμῶν, δὲν ὑπέφερε νὰ βλέπῃ ταῦτα, ἀλλὰ μεταχειριζόμενος ὄργανα τῆς κακίας του μερικοὺς ὑποκριτάς, ὅπου ἐφαίνοντο κατὰ τὸ σχῆμα, πῶς εἶναι εὐλαβεῖς καὶ καλόγνωμοι, καὶ κατὰ τὸ πρᾶγμα ἦσαν φθονεροὶ καὶ κακώτροποι, τοὺς ἐκατάπεισε καὶ ἐπῆγαν

εἰς τὸν τότε ἀρχιερέα τοῦ Ἀργους· (ὁ ὁποῖος ἦτον ὁ ἀγιώτατος Πέτρος ὁ σημειοφόρος, ὁ ἑορταζόμενος τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ τοῦ Μαΐου μηνός)· καὶ ἐσυκοφάντησαν τὸν ὅσιον Θεοδόσιον, πῶς εἶναι μάγος καὶ πλάνος, καὶ μὲ τὰς μαγείας τοῦ ἀπατᾶ τοὺς ἀνθρώπους, καὶ τὸν ἔχουν εἰς εὐλάβειαν, καὶ γίνεται εἰς πολλοὺς αἰτίος ἀπωλείας· καὶ ἀκούσας ὁ ἀρχιερεὺς ταῦτα, καὶ ἄλλα παρόμοια κατὰ τοῦ Ὁσίου, καὶ συναρπασθεὶς ἀπὸ τὰ ἀπατηλὰ τῶν φθονερῶν ἐκείνων λόγια, ἀπεφάσισε νὰ τὸν διώξῃ ἀπὸ τὴν ἐπαρχίαν του· ἀλλ' εἰς τὸν ἴδιον καιρὸν ἔλαβε γράμματα Πατριαρχικὰ ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολιν, ὅπου τὸν ἐπροσκαλοῦσαν νὰ ὑπάγῃ τὸ ὀγλιγώτερον ἐκεῖ, διότι εἶχαν νὰ κάμουν Σύνοδον διὰ μίαν Ἐκκλησιαστικὴν ὑπόθεσιν ἀναγκαίαν, καὶ οὕτως ἐμποδίσθη τότε ἡ ἐξορία τοῦ Ὁσίου, κατὰ θεϊαν οἰκονομίαν· ἐπειδὴ καὶ ὁ θεὸς Πέτρος ἐκίνησε παρευθὺς διὰ τὴν Κωνσταντινούπολιν· εἶχεν ὁμοῦς ἀπόφασιν, εὐθὺς ὅπου ὑποστρέψῃ εἰς τὴν ἐπαρχίαν του, νὰ ἐξορίσῃ τὸν Ὅσιον· ἀλλ' ὁ Θεὸς καθὼς τότε τὸν ἐμπόδισε διὰ μέσου τῶν Πατριαρχικῶν γραμμάτων, τοιουτοτρόπως καὶ ὕστερον διὰ μέσου θείας ὁπτασίας ὄχι μόνον ἐμπόδισε τὸν θεῖον Πέτρον ἀπὸ τὴν ἐξορίαν τοῦ Ὁσίου, ἀλλὰ καὶ οἰκονόμησε νὰ φανερωθῇ καλλίτερα ἡ ἀρετὴ τοῦ δούλου τοῦ Θεοδοσίου, καὶ ἡ πρὸς αὐτὸν παρρησία του, καὶ νὰ δοξασθῇ περισσότερον.

Διότι πηγαίνωντας ὁ Μακάριος Πέτρος εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, καὶ θεωρῶντας ὁμοῦ μὲ τὸν Πατριάρχην καὶ τὴν ἱεράν Σύνοδον, τὴν Ἐκκλησιαστικὴν ἐκείνην ὑπόθεσιν, εἰς καιρὸν ὅπου ἐτοιμάζετο διὰ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν ἐπαρχίαν του ἐφάνη εἰς τὸ ὄραμα τοῦ ὁσίου Θεοδοσίου, καὶ τοῦ εἶπε· «διὰ τί Δέσποτα, ἐκί-
 » νήθης ἀδίκως καταπάνω μου; καὶ θέλεις νὰ με ἐξορίσῃς ἀπὸ τὴν
 » ἐπαρχίαν σου, χωρὶς νὰ κάμω κἀνένα κακόν, οὔτε εἰς τὴν ἀρ-
 » χιερωσύνην σου, οὔτε εἰς ἄλλον τινά; ἔξευρε ὁμοῦς, ὅτι ἐάν με
 » ἐξορίσῃς ἀπὸ τὴν ἐπαρχίαν σου, δὲν θέλεις κάμης κἀνένα κακόν
 » εἰς ἐμέ, ἀλλὰ ἡ ἀρχιερωσύνη σου θέλεις περιπέσῃς εἰς ἔγκλημα
 » ἀμαρτίας, καὶ εἰς τοὺς αἰτίους τῆς τοιαύτης ἐπιβουλῆς, θέλεις
 » προξενήσῃς ἀπώλειαν, καὶ εἰς ἐκείνους ὅπου σώζονται, μὲ τὴν
 » χάριν τοῦ Θεοῦ, βλάβην μεγάλην. Ὅθεν παύσαι ἀπὸ τὸ ποι-
 » οῦπον παράνομον ἐπιχείρημα· διότι οἱ δεινοὶ ἐκεῖνοι σκοφάνται,
 » φθόνῳ κινούμενοι, εἶπον κατ' ἐμοῦ τὴν ψευτικὴν ἐκείνην κατη-
 » γορίαν· σὺ ὁμοῦς μὴ κινηθῇς ἔτι ἀδίκως ἐναντίον μου· διότι

» καὶ ἐγὼ δούλος εἶμαι τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ
 » αὐτὸν μόνον λατρεύω, καὶ εἰς αὐτὸν ἔχω παιδιόθεν ὀλὴν τὴν
 » ἐλπίδα τῆς σωτηρίας μου· καὶ εἰ μὲν παύσῃς εἰς τὸ ἐξῆς ἀπὸ
 » ταύτην τὴν ἄτοπον ὁρμήν, καλῶς ἔχει· εἰ δὲ καὶ δὲν παύσῃς,
 » ὁ Κύριός μου θέλει κάμῃ εἰς σέ τὴν ἐκδίκησιν. Ὁ δὲ ἀρχιερεὺς
 » ἀκούσας ταῦτα, τὸν ἠρώτησε· τίς εἶσαι σὺ ὅπου διαφέρεσαι τοι-
 » ουτοτρόπως μὲ ἐμέ; καὶ ἐκεῖνος τοῦ εἶπεν· ἐγὼ εἶμαι ὁ δούλος
 » τοῦ Χριστοῦ Θεοδοσίος, ὅπου παροικῶ εἰς τὰ σύνορα τῆς ἐπαρ-
 » χίας σου· ἐξυπνήσας δὲ ὁ Μακάριος Πέτρος ἔντρομος, καὶ δια-
 » λογιζόμενος ἐκεῖνα ὅπου εἶδεν εἰς τὸ ὄραμά του, ἐμετατόνησεν εἰς
 » τὴν ἀπόφασιν ὅπου ἔκαμε, διὰ νὰ ἐξορίσῃ τὸν Ὅσιον· εἰς καιρὸν
 » δὲ ὅπου ἐδιαλογιζέτο ταῦτα, ἦλθεν εἰς αὐτὸν ἓνας ὑπηρέτης τοῦ
 » Πατριάρχου, καὶ τὸν ἐπροσκαλοῦσε νὰ ὑπάγῃ εἰς αὐτόν· διότι εἰς
 » αὐτὴν τὴν ὥραν ὅπου ἐβλεπεν ὁ θεὸς Πέτρος εἰς τὸ ὄραμά του
 » ταῦτα, ἐφάνη ὁ Ὅσιος Θεοδόσιος καὶ εἰς τὸ ὄραμα τοῦ Πατριάρ-
 » χου καὶ τοῦ ἐφανερώσεν ὀλὴν τὴν ὑπόθεσιν, εἰπὼν αὐτῷ, νὰ τὸν
 » παραγγείλῃ νὰ μὴ κινηθῇ ἔτσι ἀδίκως ἐναντίον του, διὰ νὰ μὴ
 » παροργίσῃ τὸν Θεόν, καὶ γένῃ αἰτίος βλάβης εἰς πολλοὺς Χρι-
 » στιανούς· καὶ ἐρωτῶντάς τον ὁ Πατριάρχης, ποῖος εἶναι; τοῦ εἶ-
 » πεν, ὅτι εἶναι δούλος τοῦ Χριστοῦ Θεοδοσίος, ὅπου εὐρίσκεται
 » εἰς τὰ ὄρια τῆς ἐπαρχίας τοῦ Ἀργους· ἐξυπνος δὲ γενόμενος ὁ
 » Πατριάρχης, ἐπροσκάλεσεν εὐθὺς τὸν Πέτρον· ὁ ὁποῖος πηγαίνων-
 » τας εἰς τὸν Πατριάρχην, καὶ ἐρωτηθεὶς ἀπὸ αὐτόν, ἐάν εὐρίσκεται
 » εἰς τὴν ἐπαρχίαν του τινάς, Θεοδόσιος καλούμενος, καὶ ἐάν ἔδειξεν
 » εἰς αὐτόν κανένα λυπηρόν; τοῦ ἀπεκρίθη· ναί, ἀγιώτατε Δέσπο-
 » τα, εἰς τὴν ἐπαρχίαν μου εἶναι ὁ δούλος τοῦ Θεοῦ Θεοδοσίος, καὶ
 » καθ' ἐξῆς τοῦ ἐδιηγήθη λεπτομερῶς ὀλὴν τὴν ὑπόθεσιν, λέγωντάς
 » του ἀκομῇ καὶ ἐκεῖνα ὅπου εἶδε πρὸ ὀλίγου εἰς τὸ ὄραμά του· τότε
 » καὶ ὁ Πατριάρχης ἐφανερώσεν εἰς τὸν Πέτρον ἐκεῖνα ὅπου εἶδε καὶ
 » ἐκεῖνος εἰς τὸ ὄραμά του· καὶ οὕτως ἐπληροφόρηθησαν καὶ οἱ δύο,
 » ὅτι εἶναι Ἅγιος ὁ Θεοδόσιος, καὶ ὅτι ἔχει μεγάλην παρρησίαν
 » πρὸς τὸν Θεόν, καὶ ἐδόξασαν τὸν Θεόν, τὸν ἀξίως δοξάζοντα τοὺς
 » αὐτὸν δοξάζοντας· ἔπειτα παρήγγειλεν ὁ Πατριάρχης τὸν θεῖον
 » Πέτρον, ὅτι ὅπταν ὑπάγῃ εἰς τὴν ἐπαρχίαν του, νὰ προσφέρῃ ἐκ
 » μέρους του εὐλαβῶς μετάνοιαν εἰς τὸν Ἅγιον, καὶ νὰ τοῦ εἰπῇ
 » νὰ πρηνθεύῃ ὑπὲρ αὐτοῦ πρὸς Κύριον. Καὶ πάλιν τὴν ἡμέραν
 » ὅπου ἤθελε νὰ ἀναχωρήσῃ ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολιν ὁ Μακά-

ριος Πέτρος, τοῦ παρήγγειλεν ἐκ δευτέρου ὁ Πατριάρχης τὰ ἴδια.

Ὅθεν πηγαίνοντας ὁ Θεὸς Πέτρος εἰς τὸν Μωρέαν, δὲν ἤθελ-
λησεν νὰ ὑπάγῃ εἰς ἄλλο μέρος, πρὸ τοῦ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸν
Ὅσιον Θεοδόσιον, καὶ διὰ νὰ πληρώσῃ τὴν παραγγελίαν
τοῦ Πατριάρχου, καὶ διὰ νὰ ζητήσῃ συγχώρησιν ἀπὸ τὸν Ἀ-
γιον, διὰ τὴν ἐξορίαν ὅπου ἐμελέτησε νὰ τοῦ κάμῃ ἐξ ἀ-
πάτης. Ὁ δὲ Ἅγιος ἐπρογνώρισε τὸν ἐρχομὸν τοῦ ἀρχιερέως,
(διότι ἤξιώθη νὰ λάβῃ ἐκ Θεοῦ πρὸς τοὺς ἄλλους καὶ προορατικὸν
χάρισμα)· καὶ βάνωντας ἀναμμένα κάρβουνα εἰς τὸ κουκούλιον
του, καὶ πέρνωντας θυμιάμα εἰς τὸ χέρι του, ἐπῆγεν εἰς προὔπαν-
τησιν τοῦ ἀρχιερέως, καὶ πλησιάζοντας εἰς αὐτόν, ἔβαλε τὸ θυ-
μιάμα ἐπάνω εἰς τὰ κάρβουνα, καὶ εὐγῆκεν εὐωδία ἄρρητος, καὶ
τὸ κουκούλιον· ὃ τοῦ θαύματος! δὲν ἐκαύθη παντελῶς, ἀλλὰ μὲ
αὐτὸ ἐθυμιάζε τὸν ἀρχιερέα· ὁ ὅποιος βλέπωντας τὸ παράδοξον τοῦ
θαύματος, καὶ θαυμάσας, ἐκατάλαβεν ὅτι εἶναι ὁ Ὅσιος, καὶ
καταβαίνοντας εὐθὺς ἀπὸ τὸ ἄλογον, ἔδραμεν εἰς ἀσπασμὸν τοῦ
Ὁσίου, ὅστις ἀφίνοντας τὸ κουκούλιον ἀπὸ τὸ χέρι του, ἐπρόσπε-
σεν εἰς τὸν ἀρχιερέα τοῦ Θεοῦ καὶ τὸν ὑπεδέχθη εὐλαδῶς· τότε ὁ
θεὸς Πέτρος δοξάζοντας τὸν Θεόν, ἐξῆτει συγχώρησιν ἀπὸ τὸν
Ὅσιον διὰ τὰ προλαβόντα, καὶ προσφέρωντας ὡς ἀπὸ μέρους τοῦ
Πατριάρχου μετάνοιαν εἰς αὐτόν, τοῦ ἀνήγγειλεν ἐκεῖνα ὅπου τοῦ
παρήγγειλεν ὁ Πατριάρχης. Ὁ δὲ Ὅσιος ἀνταποκρινόμενος εἰς αὐ-
τόν μὲ μεγάλην ταπεινοφροσύνην καὶ διὰ λόγου καὶ διὰ σχήμα-
τος καὶ διὰ πράγματος ἀνάψε περισσότερον τὴν κατὰ Θεὸν πρὸς
αὐτόν ἀγάπην τοῦ ἀρχιερέως. Ὅθεν καὶ χωρὶς ἀναβολὴν καιροῦ
τὸν ἐχειροτόνησε κατὰ τάξιν διάκονον, καὶ ἔπειτα ἱερέα· καὶ μὲ
ὅλον ὅπου ὁ Ὅσιος διὰ τὴν ἄκραν του ταπεινοφροσύνην ἐπαιρητεῖτο
εὐλαδῶς τὴν χειροτονίαν· καὶ ἀπὸ τότε καὶ εἰς τὸ ἐξῆς ὁ σοφὸς ἐ-
κείνος ἀρχιερεὺς εἶχε τὸν Ὅσιον κανόνα καὶ τύπον ἀρετῆς καὶ εἰς
τὸν ἑαυτὸν του καὶ εἰς τοὺς ἀκολουθοῦς του μὲ τὸ νὰ ἐγνώρισε
πραγματικῶς, πόσον εἶναι πιστότερα τὰ μάτια ἀπὸ τὴν ἀκοήν.

Ἐπειδὴ δὲ καὶ ἡ φήμη τοῦ Ἁγίου ἔδραμε περισσότερον εἰς τὸν
Κόσμον, καὶ διότι ἐκεῖνοι ὅπου θεραπεύοντο ἀπὸ διαφόρους ἀσθε-
νείας ἐκήρυττον πανταχοῦ τὰς ἰατρείας· καὶ διότι ὁ θεὸς Πέτρος,
καὶ αὐτὸς ἀκόμη ὁ οἰκουμενικὸς Πατριάρχης εὐφῆμιζον λαμπρῶς
τὴν ἀγιότητα τοῦ Ὁσίου, καὶ τὴν πρὸς Θεὸν παρρησίαν του, διὰ
ποῦτο δὲν ἦτον κανένας ἀσθενὴς ὅπου νὰ μὴ ἐπεκαλεῖτο μετὰ

πίστεως τὸν Ὅσιον εἰς βοήθειαν, καὶ νὰ μὴ ἐλάμβανε ταχέως τὴν
θεραπείαν· εἰς τρόπον ὅπου, ἔγεινεν ὁ Ὅσιος φανερός τοῖς πᾶσι καὶ
ποθητός· ὅθεν καὶ ἀναφανείς εἰς ὅλους ἐτοιμότητας βοηθῶς εἰς τὰς
ἀσθενείας καὶ ἀνάγκας τοὺς, ἐπροξενούσεν εἰς αὐτοὺς καὶ ψυχι-
κὴν σωτηρίαν.

Ἀλλὰ μὲ τὸ νὰ ἦλθεν ὁ Ἅγιος εἰς γῆρας βαθύ, καὶ ἔπρεπε καὶ
αὐτὸς ὡς ἄνθρωπος νὰ πληρώσῃ τὸ κοινὸν χρέος, καὶ νὰ ἀπολαύ-
σῃ τὴν ἀντιμισθίαν τὸν πολλῶν ἰδρώτων καὶ ἀγώνων του, πρω-
τίτερα ἀπὸ τὴν τελειώσιν του τρεῖς ἡμέρας, τοῦ ἀπακαλύπτει ὁ
Θεὸς τὴν μετὰστασιν του· ὅθεν προσκαλέσας τοὺς μαθητάς του,
τοὺς ἔκαμε πολλὰς νοθεσίας περὶ τῆς κατὰ Θεὸν πολιτείας, καὶ
φανερῶσας εἰς αὐτοὺς τὸν θάνατόν του, τοὺς ἐπαρηγόρησε πολλὰ
διὰ τὸν χωρισμὸν του, τάσσωντάς τους, ὅτι θέλει εἶναι πάντοτε
ἐνωμένος πνευματικῶς μὲ αὐτούς· ἐκεῖνοι δὲ ἔκλαιον καὶ ὠδύρον-
το πολλὰ διὰ τὴν στέρησιν τῆς ἀγγελικῆς του συνομιλίας· ἀλλ'
ἐπειδὴ καὶ ἔφθασεν ἡ τρίτη ἡμέρα, ἀσπασάμενος αὐτοὺς, καὶ
εὐχαριστῶν καὶ δοξάζων τὸν Θεόν, ὕψωσε τέλος πάντων, τὰς
χειράς του εἰς τὸν Θεόν, καὶ λέγωντας τό, Κύριε εἰς χειράς σου
παρατίθωμι τὸ πνεῦμά μου, παρέδωκε τὴν μακαρίαν του ψυχὴν
εἰς χειράς Θεοῦ τῇ ἐβδόμῃ τοῦ Αὐγούστου μηνός.

Μαθὼν δὲ ὁ θεὸς Πέτρος τὸν θάνατόν του, συνέδραμεν ὁμοῦ
μὲ ὅλους τοὺς κληρικοὺς καὶ πλῆθος πολὺ τοῦ λαοῦ, καὶ ἐτοιμά-
ζοντες ὅλα τὰ πρὸς ταφὴν ἀρμύδια, ἔθαψαν εὐλαδῶς τὸ τριστόσιον
αὐτοῦ λείψανον ὀλίγον ἐμπρὸς ἀπὸ τὸν ναὸν τοῦ τιμίου Προδρό-
μου, καὶ ὅσοι ἀσθενεῖς ἐπρόστρεχαν μετ' εὐλαθείας εἰς τὸν τάφον
τοῦ Ἁγίου, καὶ τὸν ἐπεκαλοῦντο μετὰ πίστεως εἰς βοήθειαν, κα-
τακλινόμενοι ἐπάνω εἰς τὸν τάφον του, ἐστήκοντο ἐκεῖθεν ὕγιεις,
δοξάζοντες τὸν Θεὸν καὶ εὐχαριστοῦντες τὸν Ἅγιον· ὅθεν καὶ οἰκο-
δόμησαν ἐκεῖ θεῖον Ναὸν εἰς τὸ ὄνομά του· καὶ ἀπὸ τότε ἕως τῆς
σήμερον ἐκεῖνος ὁ θεὸς Ναὸς εἶναι παντοτινὸς ποταμὸς θαυμάτων
καὶ ἰαμάτων, ἀπὸ τὰ ὅποια θέλω διηγηθῶ ὀλίγα· τινὰ πρὸς πνευ-
ματικὴν εὐφροσύνην τῶν φιλαρέτων.

Ἀφ' οὗ ἀπέραςεν ἱκανὸς καιρὸς, καὶ οἱ Μοναχοὶ ὅπου ἡσύχάζον
ἐκεῖ ὀλίγον κατ' ὀλίγον ὀλιγόστευαν, ἐπειδὴ καὶ οἱ μαθηταὶ τοῦ
Ὁσίου ἀπῆλθον πρὸς Κύριον, καὶ ἄλλοι δὲν ἐπήγγαιναν νὰ κατοι-
κήσουν ἐκεῖ, μὲ τὸ νὰ μὴ εὕρισκετο εἰς ἐκεῖνον τὸν τόπον κανένα
ἀπὸ τὰ χρειώδη τοῦ σώματος, ἔμεινεν ὁ ἀσκητικὸς ἐκεῖνος τόπος,

ἔρημος ἀπὸ Μοναχούς· ὅμως οἱ Χριστιανοί, ὅπου ἐκατοικοῦσαν ἐκεῖ πλησίον, καὶ μάλιστα οἱ Ἀναπλιῶται ἔχοντες πόθον πνευματικὸν πολὺν πρὸς τὸν Ἅγιον, δὲν ἀπέλειπον ἀπὸ τοῦ νὰ προστρέχουν ἐκεῖ κάθε ἡμέραν, διὰ νὰ δοξάζουν τὸν Κύριον καὶ τὸν Ὅσιον αὐτοῦ με ὕμνους καὶ ψαλμοὺς καὶ ᾠδὰς πνευματικάς, καὶ νὰ ἐπιτελοῦν τὴν θείαν ἱερουργίαν.

Ὅθεν καὶ μίαν φορὰν εὐλαβεῖς Χριστιανοὶ ἀπὸ τὸ Ἀνάπλι, πέρνοντες ἕνα ἱερέα, καὶ ὅλα τὰ χρεῖωδῃ, ἐκίνησαν λίαν πρωί, διὰ νὰ ὑπάγουν εἰς τὸν Ναὸν τοῦ Ἁγίου, καὶ προβαίνοντες εἰς τὸν ναὸν εἶδον ἕνα ἱεροπρεπῆ γηραλῶν ὅπου ἔσπεκεν εἰς τὴν πόρταν τῆς Ἐκκλησίας, καὶ ἐκράτει ῥάβδον εἰς τὰ χεῖρα του, καὶ ἐνόμισαν, ὅτι ἐδιάβαζε τὴν ἀκολουθίαν τῶν ὡρῶν, καὶ ᾔθελε νὰ ἱεουργήσῃ καὶ ἐλυπήθησαν ὅτι ἐπρόλαβεν αὐτὸς διὰ νὰ ἱεουργήσῃ, καὶ ἐκεῖνοι δὲν ἐπέτυχαν τὸν σκοπόν τους· πηγαίνοντες δὲ ἐκεῖ, δὲν ἤυραν κανένα, καὶ ἐστοχάσθησαν, ὅτι ἦτον θεία ὁπτασία, διότι ὁ ναὸς ἦτον γεμάτος ἀπὸ εὐωδίας ἀρρήτων· διὸ καὶ εὐχαριστοῦντες τὸν Θεὸν καὶ τὸν Ἅγιον ἐχάρηκαν πολλὰ· ἀλλ' ἕως ὅπου νὰ ἐτοιμασθῇ ὁ ἱερεὺς, ἔφθασαν ἄλλοι Χριστιανοὶ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς πρώτους· οἱ ὅποιοι ᾔθελαν νὰ ἱεουργήσῃ ὁ ἐδικὸς τους ἱερεὺς· οἱ δὲ πρότερον ἐλθόντες, κινούμενοι ἀπὸ τὸν ζῆλον τοῦ Ἁγίου, καὶ μάλιστα θερμανθέντες ἀπὸ τὴν ὁπτασίαν ὅπου εἶδον ἐναντιώθησαν εἰς αὐτοὺς, θέλοντες νὰ ἱεουργήσῃ ὁ ἐδικὸς τους ἱερεὺς, καὶ διαφερόμενοι ὥραν πολλὴν τὸ ἕνα μέρος καὶ τὸ ἄλλο ἔξω εἰς τὰ προαύλια τοῦ ναοῦ, δύο νέοι ὁ ἕνας ἀπὸ τὴν μίαν συνοδίαν, καὶ ὁ ἄλλος ἀπὸ τὴν ἄλλην φιλονεικούντες ὀρμύτερα, εὐγαλὰν τὰ σπαθία τους, καὶ κατεβάζοντες τα μετὰ μεγάλην ὀρμὴν, διὰ νὰ φονεύσῃ ὁ ἕνας τὸν ἄλλον, θεία βοήθεια, καὶ χάριτι τοῦ Ὁσίου, ἀπέταξε μία περισσότερὰ εἰς τὸ μέσον τῶν δύο σπαθίων, ὡς ἂν νὰ τὴν ἔρριψε τινὰς ἐπὶ τοῦτο, καὶ ἐδέχθη τὴν πληγὴν τῶν σπαθίων, καὶ ἔπεσε δύο κομμάτια ἐν τῷ μέσῳ τῶν δύο νέων, χωρὶς νὰ βλαφθοῦν τελείως οἱ νέοι· οἱ ὅποιοι βλέποντες τὸ θαῦμα καὶ στοχαζόμενοι τὴν ἐπίσκεψιν ὅπου ἔκαμεν εἰς αὐτοὺς ὁ Ἅγιος ἔρριψαν τὰ σπαθία κατὰ γῆς, καὶ ἐναγκαλισθέντες ὁ ἕνας τὸν ἄλλον, ἡσπάσθησαν ἀναμεταξύτους, δοξάζοντες τὸν Ἅγιον ὅπου τοὺς ἐλύτρωσε παραδόξως ἀπὸ τὸν τοιοῦτον κίνδυνον· ὁμοίως καὶ οἱ λοιποὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη ἱερεῖς καὶ λαϊκοὶ ἐκατανύχθησαν καὶ μετὰ θερμῶν δακρύων εὐχαριστοῦντες τὸν Θεόν,

ἐσυμφώνησαν καὶ με βουλήν κοινήν, ὁ μὲν ἕνας ἱερεὺς ἐλειτούργησεν εἰς τὸν Ναὸν τοῦ Ὁσίου, ὁ δὲ ἄλλος εἰς τὸν ναὸν τοῦ τιμίου Προδρόμου· καὶ οὕτω με ὁμόνοιαν καὶ ἀγάπην καὶ κοινήν πρὸς τὸν Θεὸν εὐχαριστίαν ὑπέστρεψαν εἰς τὰς κατοικίας τους· καὶ πρὸς τοῦτοις τὸ παράδοξον τοῦτο θαῦμα ἐγείνεν εἰς τοὺς μετέπειτα ὡς ἂν τύπος, καὶ ἐὰν ἐπήγαιναν εἰς τὸ ἐξῆς δύο συνοδίαὶ με δύο ἱερεῖς, δὲν ἐφιλονεικοῦσαν πλέον ἀνάμεσόν τους, ἀλλὰ ὁ ἕνας ἱερεὺς ἱεουργοῦσεν εἰς τὸν ἕνα ναὸν, καὶ ὁ ἄλλος εἰς τὸν ἄλλον με ἀγάπην καὶ ὁμόνοιαν.

Ἐνας εὐγενὴς ἀπὸ τὸ Ἀνάπλι Νικόλαος ὀνόματι, ἐν μιᾷ τῶν ἡμερῶν τὸ μεσημέρι, στέκωντας εἰς τὸ μέσον τοῦ σπητιοῦ του, ἔξαφνα ἐγείνεν ἡμίξηρος, καὶ τὸ μισὸν μέρος τῆς κεφαλῆς του ὁμοῦ με τὸ ἕνα μάτι καὶ αὐτὶ, με τὸν ἕνα ὦμον καὶ τὸ χεῖρι του, καὶ με τὸ ἕνα πλευρὸν καὶ τὸ πόδι του, ἔμειναν παντελῶς ἀναίσθητα καὶ ἀνενέργητα, καὶ ἐγείνε θεάμα ἐλεεινόν. Ὅθεν ἡ γυναῖκά του, ὁ ἀδελφὸς του καὶ οἱ ἄλλοι συγγενεῖς του συλλυπούμενοι καὶ συμπονούντες ἐπροσχάλεσαν τοὺς πλέον ἐξαιρέτους ἰατροὺς, καὶ ἐζήτησαν βοήθειαν· ὅμως ὅσα καὶ ἂν ἔκαμαν οἱ ἱατροί, δὲν ἐδυνήθησαν νὰ τοῦ κάμουν καμμίαν θεραπείαν· τέλος πάντων, συμβουλευόμενοι με εὐλαβεῖς καὶ ἐναρέτους ἄνδρας, ἀπεφάσισαν νὰ προστρέξουν εἰς τὸν ἱαματικὸν Θεοδόσιον· καὶ ἐτοιμάσαντες ἕνα κρεβάτι, ἔβαλαν τὸν ἀσθενῆ, καὶ πηγαίνοντες τὸν βαστακτόν, τὸν ἔφεσαν εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ὁσίου· καὶ τελέσαντες ὁλονύκτιον προσευχὴν καὶ δοξολογίαν καὶ τὸ πρωὶ τὴν θείαν Ἱερουργίαν, ἐπεκλήσθησαν μετὰ πίστεως τὸν Ἅγιον εἰς βοήθειαν· καὶ μετὰ τὸ δειλινὸν σηκώσαντες αὐτὸν με τὸ κρεβάτι, τὸν ἔφερον ἕως κοντὰ εἰς τὸ κάστρον τοῦ Ἀναπλίου, καὶ τὸν ἄρτησαν ἐκεῖ, διὰ νὰ ἀναπαυθοῦν ὀλίγον· ἔπειτα θέλοντες νὰ τὸν βαστάσουν πάλιν, εὐθὺς ἐσηκώθη ἐκεῖνος μόνος ἀπὸ τὸ κρεβάτι, καὶ λέγωντας· Ἄγιε τοῦ Θεοῦ Θεοδόσιε βοήθει μοι· καὶ σταθεῖς εἰς τοὺς πόδας ὀρθός· ὦ θαῦμα! ἐγνώρισε τὸν ἑαυτὸν του ὅλον ὑγιῆ, καὶ δὲν εἶχε πλέον κανένα σημεῖον ἀπὸ τὸ πάθος ἐκεῖνο, καὶ οὕτω περιπατῶντας με τοὺς πόδας του, ἐμβῆκε μέσα εἰς τὸ Ἀνάπλι, δοξάζων τὸν Θεὸν καὶ τὸν Ἅγιον, καὶ ἔμεινεν ὑγιὴς ἕως τέλους, κάμνωντας πολλὰς ὁδοιπορίας καὶ διὰ ξηρᾶς καὶ διὰ θαλάσσης εἰς διαφόρους τόπους, καὶ κηρύττωντας εἰς ὅλους τὸ παράδοξον θαῦμα, ὅπου ἔκαμεν εἰς αὐτὸν ὁ μέγας Θεοδόσιος.

Καὶ ἓνας εὐλαβὴς ἱερεὺς ἀπὸ τὸ Ἀνάπλι Ἀντώνιος καλούμενος, ἡσθένησε πολλά, καὶ ἦτον κλινήρης πολὺν καιρὸν, καὶ ἐκεῖ ὅπου ἦτον κατὰκοιτος, ἐφύτρωσε καὶ ἓνα πάθος εἰς τὸ δεξιὸν τοῦ λαγαρόν, τὸ ὅποιον ἐπρίσθη πολλά, καὶ τοῦ ἔδιδε πόνους σφοδρούς· ὅθεν καὶ μένοντας τὸ πάθος ἐκεῖνο ἀθεράπευτον, ἐμάζωξε τὸ ἓνα πόδι του, καὶ ἔμεινε κουτσός· λοιπὸν ἀπελπισθεὶς ἀπὸ ἀνθρωπίνην βοήθειαν, κατέφυγεν εἰς τὸν Ὅσιον· μὴ δυνηθεὶς δὲ νὰ ὑπάγῃ μὲ τοὺς πόδας του, ἐφέρθη καὶ αὐτὸς φορτωμένος εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ἀγίου· καὶ ἄφ' οὗ ἔγινε ἡ συνειθισμένη ἀγρυπνία, καὶ ἡ θεία λειτουργία, ἡτοιμάσθησαν οἱ συγγενεῖς του νὰ τὸν φορτώσουν πάλιν ἐπάνω εἰς τὰ ζῶα, διὰ νὰ ὑπάγουν εἰς τὸ σπῆτί του· ἀλλ' ὁ ἀσθενὴς γνωρίζωντας εἰς τὸν ἑαυτὸν του κάποιαν δύναμιν καὶ θαρρῶντας εἰς τὴν χάριν τοῦ Ὁσίου δὲν ἠθέλησεν, ἀλλὰ ἄρχισε κατ' ὀλίγον ὀλίγον νὰ περιπατῇ, καὶ δυναμωθεὶς μὲ τὴν πρὸς τὸν Ὅσιον πίστιν, ἐπῆγε μὲ τοὺς πόδας του ἕως κοντὰ εἰς τὸ Ἀνάπλι, καὶ ὅσον ἐπεριπάτει, τόσον ἐδυνάμονε περισσότερον, ἕως ὅπου αἰσθάνθη τελείαν τὴν ὑγίαν καὶ τὴν δύναμιν· καὶ ὁ πρὸ μικροῦ ἀκίνητος, ἐπεριπάτησεν ἀνεμποδίστως τὸ διάστημα τῶν ἑξὶ μιλίων καὶ παράνω, ὅπου εἶναι ἀπὸ τὸν ναὸν τοῦ Ὁσίου, ἕως εἰς τὸ Ἀνάπλι, καὶ ἐπῆγε μὲ τοὺς πόδας του, δοξάζων καὶ εὐλογῶν τὸν Θεόν.

Καὶ ἄλλος τις Ἀναπλιώτης εὐσεβὴς καὶ φιλόθεος Μιχαὴλ καλούμενος, ἐν μιᾷ τῶν ἡμερῶν, κατήμενος εἰς τὴν τρύπεζαν ὁμοῦ μὲ τὴν γυναῖκά του καὶ τὰ παιδία του, ἐκεῖ ὅπου ἔτρωγαν, βλέπει τὸ μάτι τῆς γυναικὸς του ὄλον κοκκινισμένον ἀπὸ μέσα, καὶ τὴν ἄνωθεν βλεφαρίδα τοῦ ματιοῦ τῆς πρισμένην, καὶ τῆς λέγει· τί ἔπαθες; καὶ ἐκείνη τοῦ ἀπεκρίθη· δὲν ἤξεύρω τί μοῦ ἐσυνέβη ἔξω, καὶ πάσχω κακῶς· καὶ ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐπρίσθη πολλά τὸ πάθος ἐκεῖνο καὶ ἐκρεμάσθη ἔξω ἀπὸ τὸ μάτι τῆς, ὡς ἂν μία μεγάλη ρόγα σταφυλίου κόκκινη, καὶ ἐμπόδισε τὴν ὄρασιν τοῦ ματιοῦ τῆς· ὅθεν προσκαλέσας τοὺς πλέον ἐμπείρους ἰατροὺς, καὶ ἀπελπισθεὶς ἀπὸ αὐτούς, ἐπρόστρεξεν εἰς τὸν ναὸν τοῦ ἱαματικοῦ Θεοδοσίου, καὶ αὐτὸς ὁμοῦ μὲ τὴν γυναῖκά του, καὶ ἄλλους πολλοὺς ἱερεῖς καὶ λαικοὺς καὶ τελέσαντες ὀλονύκτιον δέησιν καὶ τὴν θεῖαν ἱεουργίαν, ὑπέστρεψαν εἰς τὸ σπῆτί τους· καὶ τὴν νύκτα ἐκείνην, πίπτοντες εἰς τὸ κρεβάτι τους διὰ νὰ κοιμηθοῦν, ὁ μὲν ἄνδρας αὐτῆς ἀπὸ τὴν λύπην του καὶ ἀπὸ τὸν κόπον τῆς ἀ-

δοιπορίας, ἀπεκοιμήθη εὐθύς· ἡ δὲ γυναῖκα σπραφεῖσα, ἐκοίταζε τὴν εἰκόνα τοῦ Ὁσίου ὅπου ἦτον ἀντικρὺ αὐτῆς, καὶ τὸν ἐπεκαλέσθη ἔξ ὅλης τῆς ψυχῆς νὰ τὴν θεραπεύσῃ, καὶ εὐθύς ὁ παῖς εἰς βοήθειαν καὶ θαυματουργὸς Θεοδόσιος ἐφάνη εἰς αὐτήν, ὡς ἂν νὰ εὐγῆκεν ἀπὸ τὴν εἰκόνα, κρατῶντας ῥάβδον εἰς τὸ χέρι του, καὶ ἐπῆγε κοντὰ εἰς αὐτήν, καὶ σπογγίζοντας μὲ τὴν ἄκραν τοῦ κουκουλίου του τὸ πάθος τοῦ ματιοῦ τῆς, εἶπε, γύναι, σὺ μὲν ὁμοῦ μὲ τὸν ἄνδρα σου ἤλθετε εἰς τὸν ναὸν μου, παρακαλοῦντες μετὰ πίστεως νὰ τύχετε βοηθείας, ἰδοὺ λοιπὸν ὅπου ἤλθον καὶ ἐγὼ εἰς τὸ σπῆτί σας, διὰ νὰ σοῦ δώσω τὴν ὑγίαν· καὶ τοῦτο εἰπὼν ἔγεινεν ἄφαντος· ἐκείνη δὲ παρευθὺς αἰσθάνθη τὸ μάτι τῆς ἐλευθέρων ἀπὸ τὸ πάθος, καὶ βάλλουσα τὸ χέρι τῆς εἰς αὐτό, καὶ εὐρίσκουσα αὐτὸ τελείως γερόν, ἐφώναζε τὸν ἄνδρα τῆς· καὶ ἐκεῖνος ἐξυπνῶντας ἔξαφνα, καὶ ἐρωτῶντάς τὴν τί ἔπαθε; τοῦ εἶπεν· ὅτι ὁ μέγας Θεοδόσιος ἐφάνη τῶρα εἰς ἐμέ, καὶ μὲ ἰάτρευσε· καὶ πηδῆσας ἐκεῖνος εὐθύς ἀπὸ τὸ κρεβάτι, καὶ ἀνάψας φῶς, καὶ ἰδὼν τὸ θαῦμα ὅπου ἔκαμεν ὁ Ἅγιος εἰς τὴν γυναῖκά του, τρέχωντας ἐπῆγεν εἰς τὸν ἐφημέριον τῆς ἐκκλησίας τους, καὶ διηγούμενος εἰς αὐτὸν τὸ θαῦμα τοῦ Ἀγίου, τοῦ εἶπε νὰ ἀνοίξῃ τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ προσκαλῶντας τὸν πρωτοπαπᾶν ὁμοῦ μὲ ἄλλους ἱερεῖς καὶ λαικοὺς, καὶ φέρωντας κηρία καὶ λάδι καὶ μοσχοθυμιάματα, ἀπέδωκεν εἰς τὸν Ἅγιον ὀλονύκτιον τὴν εὐχαριστίαν, καὶ τὸ πρῶτ' ἄφ' οὗ ἐτελείωσεν ἡ θεία λειτουργία, ἐπῆρε τοὺς συναχθέντας εἰς τὸ σπῆτί του, καὶ τοὺς ἐφίλεισε πλουσιοπάροχα καὶ ἔδωκεν ἱκανὴν ἐλεημοσύνην καὶ εἰς τοὺς πτωχοὺς κηρύττωντας εἰς ὅλους τὴν θαυματουργίαν τοῦ Ὁσίου, καὶ δοξάζων τὸν Θεόν.

Καὶ ἄλλος τις Ἀρβανίτης τὸ γένος, πάσχω κακῶς ἀπὸ τὸ πάθος τῆς δυσουρίας, καὶ μὴ δυνάμενος νὰ γύσῃ τὸ οὐρὸς του ἡμέρας πολλὰς, ἐπρίσθη ἡ φουσκὰ του, καὶ εἶχε πόνους δεινούς· μεταχειριζόμενος δὲ διάφορα ἱατρικά, δὲν ἔλαβε καμμίαν ὠφέλειαν· ἀλλ' ὅσον ἀπέρνα ὁ καιρὸς, τόσον σφοδροτέρους πόνους αἰσθάνετο· ὅθεν ἐπρόστρεξε καὶ αὐτὸς εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ἀγίου, καὶ μένωντας ἐκεῖ τρεῖς ἡμέρας καὶ τρεῖς νύκτας, ἐδέετο τοῦ Ὁσίου μετὰ θερμῶν δακρύων, διὰ νὰ τὸν θεραπεύσῃ· καὶ τὴν τρίτην νύκτα ἐφάνη εἰς τὸ ὄραμά του ὁ θαυματουργὸς Θεοδόσιος, καὶ ἐγγίζωντάς τον εἰς τὸ πάθος μὲ τὴν ῥάβδον του, εἶπε πρὸς αὐτόν, εὐχα ὀγλίγωρα ἔξω ἀπὸ τὸν ναὸν μου, διὰ νὰ γύσης τὸ οὐρὸς σου·

καὶ ἐξυπνήσας ἔντρομος ὁ ἀσθενής, εὐγῆκε τρέχωντας ἔξω ἀπὸ τὸν ναόν, καὶ ἐστάθη ὥραν πολλήν χύνωντας τὸ οὖρός του, καὶ οὕτως ἐξεπρίσθη, καὶ οἱ πόνοι ἔπαυσαν, καὶ ἐπῆγεν εἰς τὴν κατοικίαν του ὑγιής, εὐχαριστῶντας τὸν Ἄγιον.

Καὶ ἓνας ἀπὸ τοὺς μεγαλοσιάνους καταγόμενος ἀπὸ τὰ μέρη τῆς δύσεως, ἡσθένησε τοὺς πόδας του ἀπὸ πάθος ἀνιάτρευτον, καὶ μένωντας ἀκίνητος πολὺν καιρόν, ἐπῆγεν εἰς τὸν ναόν τοῦ Ἁγίου, καὶ ἐπικαλεσάμενος αὐτὸν μετὰ πίστεως, ἔλαβεν ὀγλίγωρα τὴν θεραπείαν, καὶ ὑποστρέφοντας μὲ τοὺς πόδας του εἰς τὴν κατοικίαν του, ἑκατεσκεύασεν ἀπὸ ἀσῆμι δύο πόδας ἴσους εἰς τὸ μᾶκρος μὲ τοὺς ἐδικούς του ὁποῦ ἐθεραπεύθησαν, καὶ τοὺς ἀρίερωσεν εἰς τὸν ναόν τοῦ Ὁσίου πρὸς εὐχαριστίαν καὶ ἐνθύμησιν παντοτινὴν τοῦ θαύματος.

Καὶ ἄλλος εὐγενὴς ἀπὸ τὴν Βενετίαν, ἐρχόμενος εἰς τὸ Ἀνάπλι ἐξουσίαστῃς πρὸς καιρόν, κατὰ τὴν συνήθειαν, ἔχοντας γυναῖκα στείραν, καὶ λυπούμενος πολλὰ διὰ τὴν ἀτεκνίαν, ὡς ἤκούσε τὰ πολλὰ καὶ διάφορα θαύματα τοῦ Ἁγίου, ἐπῆγε καὶ αὐτὸς ὁμοῦ μὲ τὴν γυναῖκά του εἰς τὸν ναόν του, καὶ ἐπαρακάλεσαν τὸν Ἄγιον καὶ οἱ δύο μετὰ πίστεως, διὰ νὰ τοὺς δώσῃ τέκνον, ὑποσχόμενοι νὰ τὸ ὀνομάσουν Θεοδόσιον· καὶ εἰσακούωντας τὴν δέησίν τους ὁ Ἄγιος, τοὺς ἔδωκε τέκνον, καὶ τὸ ὠνόμασαν Θεοδόσιον, τὸ ὁποῖον πολιτευόμενον ἐν μέσῳ τῶν λοιπῶν εὐγενῶν τῆς Βενετίας, αὐτὸ μόνον ἐκαλεῖτο Θεοδόσιος εἰς δόξαν Θεοῦ, τοῦ ἐνδοξοζομένου ἐν ταῖς Ἀγίοις αὐτοῦ.

Ἀλλὰ καὶ εἰς τὰς ἡμέρας ἡμῶν (λέγει ὁ συγγραφεὺς) ἓνας εὐγενὴς ἀπὸ τὸ Ἀνάπλι, Γεώργιος τὸ ὄνομα, ἀπὸ τὸ σπῆτι τῶν Πουζικίων, ἀνδρεῖος πολλὰ καὶ ἐπιδέξιος εἰς τοὺς πολέμους, καὶ διὰ τοῦτο φοβερός μὲν εἰς τοὺς ἐχθρούς, ἡγαπημένος δὲ πολλὰ ἀπὸ τὴν Ἀριστοκρατείαν τῆς Βενετίας, καὶ διὰ τὰς πολλὰς του ἀνδραγαθίας τιμηθεὶς μὲ τὸ ἀξίωμα τοῦ στρατηγοῦ, εἰς τὸν καιρὸν ὁποῦ εἶχαν πόλεμον οἱ Βενετζᾶνοι μὲ τοὺς λοιποὺς βασιλεῖς τῆς Δύσεως, ἔλαβε μεγάλην φήμην καὶ δόξαν διὰ τὰς θαυμαστάς καὶ μεγάλας νίκας ὁποῦ ἔκαμνε· καὶ μίαν ἡμέραν τὴν ὥραν τοῦ γεύματος ὁποῦ ἔπαυσαν ἀπὸ τὸν πόλεμον καὶ τὰ δύο στρατεύματα, καὶ ἡσύχαζαν μέσα εἰς τὰ τσαδῆρια τους, ἓνας στρατηγὸς καὶ αὐτὸς ἀπὸ τὸ μέρος τῶν ἐχθρῶν, Γερμανὸς κατὰ τὸ γένος μεγάλοκορμος καὶ ἀνδρεῖος πολλὰ, γεμάτος ἀπὸ φρόνον καὶ κακίαν

ἐναντίον τοῦ Ποζίκη, ἀρματωθεὶς μὲ ὅλα του τὰ ἄρματα, καὶ καθβαλκεύωντας ἐνὰ καλὸν ἄλογον, ἐπῆγεν εἰς τὰ τσαδῆρια τοῦ στρατεύματος τῶν Βενετζᾶνων, καὶ ἐφώναζε, ποῦ εἶναι ὁ Γεώργιος ὁ Ποζίκης; ἄς εὐγῆ νὰ πολεμήσωμεν οἱ δύο· ὡς ἤκουσε δὲ ταῦτα ὁ Γεώργιος, ἔχων μεγάλην πίστιν εἰς τὸν ἅγ. Θεοδόσιον, ἐσηκώθη παρευθὺς ὀρθὸς καὶ εὐγάνωντας τὸ σκέπασμα τῆς κεφαλῆς του ἐσφράγισε τὸν ἑαυτὸν του μὲ τὸ σημεῖον τοῦ τιμίου Σταυροῦ τρεῖς φοραίς, εἰπὼν ἐξ ὅλης του ψυχῆς· «μέγα μου Θεοδόσιε, ἔλα τὴν ὥραν ταύτην ἀπὸ τὸ Ἀνάπλι, καὶ βοήθησόν με τὸν δοῦλόν σου»· ἔπειτα ἀρματωθεὶς καὶ αὐτός, καὶ καθβαλκεύωντας τὸ ἄλογόν του, εὐγῆκεν εἰς τὸν πόλεμον· ὅμως ὁ Γερμανὸς ἐσφάλισε τὴν περικεφαλαίαν του καὶ ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ προσώπου του· ὁ δὲ Ποζίκης δὲν ἐκαταδέχθη νὰ τὴν κλείσῃ, ἀλλὰ τὴν ἄφησεν ἀνοικτήν. Καθὼς λοιπὸν ὤρμησαν καὶ οἱ δύο, ὁ ἓνας ἐναντίον τοῦ ἄλλου, βλέποντας ὁ Γερμανὸς τὸ μέτωπον τοῦ Ποζίκη γυμνόν, τὸν ἐκτύπησεν ἐκεῖ μὲ τὸ κοντάρι του, καὶ ἔσχισε μὲν τὸ δέρμα τοῦ μετώπου του, καὶ ἐπλήγωσεν ὀλίγον καὶ τὸ κόκκαλον, ἀλλὰ δὲν τὸν ἐσάλευσε παντελῶς ἀπὸ ἐκεῖ, ὁποῦ ἐκάθητο ἐπάνω εἰς τὸ ἄλογον· ὅθεν φωνάζοντας ὁ Ποζίκης «ὁ Θεὸς Θεοδοσίου βοήθει μοι», ἐκτύπησε μὲ τὸ κοντάρι του τὸν Γερμανὸν εἰς τὸ στήθος, καὶ εὐθὺς τὸν ἔρριψεν ὀπίσω ἀπὸ τὸ ἄλογόν του κατὰ γῆς ὑπτίον, καὶ καταβαίνωντας ἀπὸ τὸ ἄλογόν του, ἔκοψε τὴν κεφαλὴν, καὶ δέοντας τοὺς πόδας του εἰς τὸ ἄλογόν του, τὸ ἔδωκεν εἰς τὸν δοῦλόν του, διὰ νὰ τὸν σύρῃ κατὰ γῆς ἐμπρὸς ἀπὸ τὰ τσαδῆρια τῶν δύο στρατευμάτων· αὐτὸς δὲ καθβαλκεύωντας πάλιν τὸ ἄλογόν του, καὶ κρατῶντας εἰς τὸ χέρι του τὸ μέρος, ὁποῦ ἀπέμεινε ἀπὸ τὸ κοντάρι του, τὸ ὁποῖον ἐσυντρίφη εἰς τὸ στήθος τοῦ Γερμανοῦ, καὶ περιτριγυρίζοντας τὰ τσαδῆρια, ὁποῦ ἐσύρετο ὁ ἐχθρὸς ἀπὸ τὸν δοῦλόν του, ἔκαμε λαμπρῶς τὸν θρίαμβον καὶ τὴν ἐπίδειξιν τῆς νίκης· ἔπειτα πηγαίνωντας εἰς τὸ τσαδῆρί του, ἔστειλε τὸ μέρος ἐκεῖνο τοῦ κονταρίου ὁποῦ ἀπέμεινε, καὶ ἔκαμε μίαν λαμπάδα ἄσπρην τόσῃν εἰς τὸ μᾶκρος, καὶ ἀγοράζοντας καὶ ἄλλα εἶδη ἀρμόδια εἰς εὐπρέπειαν τοῦ σεβασμίου ναοῦ τοῦ ὁσίου Θεοδοσίου, τὰ ἔστειλεν εἰς αὐτὸν μετὰ εὐχαριστίας πολλῆς.

Εἰς τὰ περίχωρα τοῦ Ἀργους ἦτον ἓνας Ἀγαρηνὸς Βασιλόδας κατὰ τὴν γλῶσσάν τους καλούμενος, καὶ εἰς τὸν καιρὸν τοῦ θε-
ρους περιεργόμενος ὁμοῦ μὲ τοὺς γραμματικούς του ὅλα τὰ ἐ-

σπαρμένα χωράφια, τὰ ἀπεδεκάτονε, καὶ τὰ ἔγραφε, καὶ ἐρχόμενος εἰς ἓνα μικρὸν χωρίον Ζαλέβην ὀνομαζόμενον, καὶ κάμνωντας καὶ ἐκεῖ τὸ διατεταγμένον, ἔφθασεν ἡ ὥρα τοῦ γεύματος, καὶ ἐπειδὴ δὲν ἦτον ἐκεῖ τόπος ἀρμόδιος, διὰ νὰ φάγῃ καὶ νὰ ἀναπαυθῇ ὁμοῦ με τοὺς ἀνθρώπους του, καὶ εἶδεν ἀπὸ μακρὰν τὸν ναὸν τοῦ ὁσίου Θεοδοσίου, εἶπεν εἰς τοὺς γραμματικούς του, (οἱ ὅποιοι ἦσαν Χριστιανοί) ὥς ὑπάγωμεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν σας, διὰ νὰ γευματίσωμεν ἐκεῖ, καὶ νὰ ἀναπαυθούμεν, ἕως νὰ ἀπεράσῃ ἡ καύσις, καὶ τὸ δειλινὸν εὐγαίνομεν πάλιν εἰς τὸ ἔργον μας, καὶ πηγαίνοντες ἐκεῖ, καὶ ἐμβαίνοντες εἰς τὸν ναόν, ἔβαλαν τράπεζαν, καὶ ἐκάθισαν νὰ φάγουν· ὁ δὲ Ἀγαρηνὸς βλέπωντας ἓνα κανδήλι ὠραῖον, ὅπου ἦτον κρεμασμένον ἐμπρὸς εἰς τὴν εἰκόνα τοῦ Ἀγίου, τοῦ ἤρεσε πολλὰ, καὶ λέγει εἰς τὸν δούλόν του· πάρε τὸ γυαλί ἐκεῖνο, καὶ πλύνετο καλὰ, καὶ φέρεμού το, διὰ νὰ πίνω κρασί με αὐτό· Ἐνας δὲ ἀπὸ τοὺς γραμματικούς του φιλόθεος ὢν, καὶ ἔχων μεγάλην εὐλάβειαν πρὸς τὸν Ἅγιον, Γαβρᾶς ἐπικαλούμενος, ζήλω θείῳ κινούμενος, εἶπε πρὸς αὐτόν· μὴ πάρῃς τίποτε ἀπὸ τὰ πράγματα τοῦ Ἀγίου, διὰ νὰ μὴ μᾶς εὕρῃ κανένα κακόν· ἐκεῖνος δὲ εἶπε· Καὶ τί δύναται οὗτος ἓνας καλόγερος ἀποθαμμένος, νὰ κάμῃ εἰς ἐμέ, ὅπου εἶμαι ζωντανὸς καὶ αὐθέντης; ἀλλ' ὁ Γαβρᾶς τοῦ ἐναντιόνητο περισσύτερον, διὰ νὰ μὴ τὸ πάρῃ· καὶ ὁ Ἀγαρηνὸς ἐδικαιολογεῖτο, ὅτι ἔχει ἐξουσίαν νὰ τὸ πάρῃ· ἐσυκώθη ὁ Γαβρᾶς ἀπὸ τὴν τράπεζαν, καὶ τοῦ λέγει· ἐὰν ἔχῃς γνώμην νὰ τὸ πάρῃς, δὸς εἰς ἐμέ ἄδειαν νὰ ὑπάγω εἰς τὸ σπήτι μου, καὶ τότε κάμε, ὅ,τι θέλεις· διότι εἶμαι βέβαιος, ὅτι δὲν θέλει μᾶς ἀφήσει ὁ Ἅγιος, νὰ ὑπάγωμεν μετὰ τὸ καλὸν εἰς τὸ σπήτι μας. Ὅθεν καθὼς εἶδεν ὁ Ἀγαρηνὸς τὸν Γαβρᾶν, πῶς διαφενδεύει μετὰ τὴν θερμότητα τὸ κανδήλι τοῦ Ἀγίου, εἶπεν εἰς τὸν δούλόν του ὡσάν περιπαικτικῶς· ἄφησέ το λοιπόν, διὰ νὰ μὴ σκανδαλίσωμεν τὸν γραμματικόν μας· ὁπότεν ὁμοῦς ἤθελαν νὰ ἀναχωρήσουν ἐκεῖθεν, εἶπε κρυφίως εἰς τὸν δούλόν του· πάρε τὸ γυαλί ἐκεῖνο, χωρὶς νὰ σε ἰδῇ τις, καὶ φέρετο εἰς τὸ σπήτι μου· καὶ ὁ δούλος τοῦ ἔκαμε, καθὼς τὸν ἐπρόσταξε· τὸ δὲ βράδυ πηγαίνωντας ὁ Ἀγαρηνὸς εἰς τὸ σπήτι του, ἐδείπνησε, καὶ ἔπεσε νὰ κοιμηθῇ· καὶ βλέπει ἐκεῖνον, ὅπου ἔλεγε καλόγερον ἀποθαμμένον, ἦτοι τὸν ὁσίον Θεοδοσίον, τὸν βλέπει ζωντανόν, λαμπρόν, καὶ φοβερόν, ὅπου ἐστέκετο ἐπ' ἡμῶν, καὶ ἐκράτει εἰς τὸ χέρι του ῥαβδί, τὸ ὅποιον

βάνοντάς το ἐπάνω εἰς τὸ στήθος του, τὸν ἔκουντοῦσε, καὶ τοῦ ἔλεγε· τί σοῦ φαίνεται; ἀποθαμμένου πράγμα ἐπῆρες, ἡ ζωντανού; Νὰ ὅπου ἤλθον ἐγὼ διὰ νὰ σοῦ δείξω, ποῖος εἶσαι σύ, καὶ ἡ δύναμις σου; καὶ ποῖοι εἶναι οἱ δούλοι τοῦ Χριστοῦ μου; οἱ ὅποιοι καὶ ἀπ' οὗ ἀποθάνουν, ζοῦν μετὰ τὴν χάριν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ δύνανται νὰ θανατώσουν ἐλεεινῶς ἐσέ, ὅπου νομίζεις πῶς ζῆς, ὁμοῦ εἶσαι νεκρὸς κατὰ τὴν ψυχὴν· καὶ ταῦτα εἰπὼν πρὸς τὸν βάρβαρον ἐκεῖνον, τοῦ ἔσφιγξε τὸν λαιμόν, καὶ παρευθεὶς ἐπρίσθησαν τὰ μάτια του, ἐμελανίασε τὸ πρόσωτόν του, ἐκρεμάσθη ἡ γλῶσσά του ἔξω ἀπὸ τὰ χεῖλη του, καὶ εὐγανε φωνᾷς ἀγρίαις καὶ ἀσήμεντες, ὡσάν ἓνας χοῖρος σφαζόμενος· ἀκούσαντες δὲ οἱ ἄνθρωποι τοῦ σπητιοῦ τοῦ τὰς φωνάς, ἔτρεξαν εὐθύς ἐκεῖ, ὅπου ἐκοιμᾶτο, καὶ βλέποντές τον, ὅπου ἐκεῖτο θεάμα ἐλεεινόν, τὸν ἐρωτοῦσαν, τί ἔχεις; τί ἔπαθες; ἀλλ' ἐκεῖνος δὲν ἐδύνατο νὰ τοὺς ἀλλήλῃ ἄλλο τι, παρὰ μετὰ βίας ἐφώναζε τὸν Γαβρᾶν, τὸν Γαβρᾶν καὶ τρέχοντες οἱ ὑπηρέται ἐπροσκάλεσαν αὐτόν· καὶ πηγαίνοντας πρὸς αὐτόν ὁ Γαβρᾶς, τὸν ἐρώτησε, τί ἔπαθες; καὶ ἐκεῖνος μόλις ἐλθὼν εἰς τὸν ἑαυτόν του, ἀπεκρίθη· τὸ κανδήλι τοῦ καλοῦρου ἐπῆρα, καὶ ἤλθε μετὰ τὸ ῥαβδί του νὰ με θανατώσῃ, ἀλλὰ πάρε ἓνα ἀγγεῖον γεμάτον λάδι, καὶ κηρία, καὶ τὸ γυαλί, καὶ ὑπαγε τὸ ὀλιγωρότερον πρὸς αὐτόν, καὶ παρακάλεσέ τον νὰ μὴ ἔλθῃ πλέον ἐδῶ, μηδὲ νὰ ὀργίζεται κατεπάνω μου, καὶ εἰς τὸ ἐξῆς θέλω βοηθῶ πάντοτε τὸν ναόν του· Ὁ δὲ Γαβρᾶς τοῦ εἶπε· δὲν σου εἶπα νὰ μὴ τὸ πάρῃς, διὰ νὰ μὴ μᾶς εὕρῃ κανένα κακόν; ἀλλ' πῶς τὸ ἐπῆρες; καὶ νὰ ὅπου κινδυνεύεις τώρα· ἐκεῖνος εἶπεν· ὅτι μὲν κακῶς ἐποίησα, τὸ ἔμαθον ἀπὸ ἐκεῖνα, ὅπου ἔπαθον· τώρα δὲ παρακαλῶσε, πάρε ἐκεῖνα, ὅπου σοῦ εἶπα, καὶ συνοδοιπόρους καὶ πηγαινέ ὀλιγῶρα· πῶς νὰ ὑπάγω τώρα ὅπου εἶναι νύκτα; τοῦ λέγει ὁ Γαβρᾶς, μόνον τὴν αὐγὴν πηγαίνω· ὁ δὲ Ἀγαρηνὸς ἐταράχθη ὅλος, καὶ ἐφώναζε· ἀλλοίμονον εἰς ἐμέ! ταύτην τὴν νύκτα ἔχει νὰ ἔλθῃ νὰ με θανατώσῃ· μόνον χωρὶς ἄλλο νὰ ὑπάγῃς· διότι ἐγὼ ἠξέυρω, τί ἔπαθα· ὅθεν ἐκεῖνος βλέπωντας τὸν ὑπέρμετρον φόβον, ὅπου ἐπερίλαβε τὸν βάρβαρον, ἔλαβε τὸ λάδι, τὰ κηρία, καὶ τὸ κανδήλι, καὶ πηγαίνωντας τὴν ὥραν ἐκείνην, τὰ ἔβαλεν εἰς τὸν ναόν τοῦ Ὁσίου· καὶ οὕτως ἐλυτρώθη ὁ ἀσεβὴς καὶ ἀπὸ τὸν φόβον καὶ ἀπὸ τὸν κίνδυνον, καὶ ἀπὸ τότε ἔδλεπεν ἀπὸ μα-

κράν τὸν σεβάσμιον ἐκεῖνον ναόν, καὶ κάμνωντας εἰς αὐτὸν σχῆμα προσκυνήσεως ἐφευγεν.

Ἦθελα τελειώσω τὸν λόγον μου ἕως ἐδῶ διὰ τὸ μῆκος, ἀλλὰ τὸ χρέος, ὅπου ἔχω πρὸς τὸν ἅγιον (λέγει ὁ ἱερός Μαλαξὸς) μὲ ἀναγκάζει νὰ διηγηθῶ πρὸς τοῦτοις καὶ τὰ θαύματα, ὅπου ἔκαμεν ὁ θαυματουργὸς Θεοδόσιος εἰς ἐμὲ καὶ εἰς τοὺς σὺν ἐμοί.

Παιδίον εἶχα ἀρσενικόν, Ἀνδρόνικον ὀνόματι, τὸ ὁποῖον ἠσθένησε βαρέως ἀπὸ πάθος τοῦ λαιμοῦ, καὶ τόσοις πολλὰ ἐπρίσθη ὁ λάρυγξ του, ὅπου ὀλίγον ἔλιπε νὰ τοῦ ἐμποδίσῃ τὴν ἀναπνοήν· καὶ ἐπειδὴ καμμία θεραπεία δὲν εὐρέθη δι' αὐτό, ἡ μήτηρ αὐτοῦ ἐπρόσπεξε μετὰ θερμῆς πίστεως εἰς τὴν βοήθειαν τοῦ ἁγίου, καὶ πέρνουσα μὲ εὐλάβειαν τὴν εἰκόνα του, τὴν ὁποίαν εἴχομεν εἰς τὴν κοιτίαν μας, τὴν ἔβαλεν εἰς τὸ προσκεφάλαιον τοῦ παιδίου, καὶ παρακαλοῦσα αὐτὸν μετὰ δακρύων, ἀφιέρωσε τὸ τέκνον τῆς εἰς τὴν ἐπίσκεψίν του· καὶ μετὰ ὀλίγην ὥραν ἐξαφνίσθη τὸ παιδίον, καὶ ἐκάλει τὴν μητέρα του, καὶ ἀκούσασα ἐκείνη τὴν φωνήν του, τὸ ἐρώτησε, τί ἔχει; καὶ ἐκεῖνο κλαυθυμρίζοντας ἀπεκρίθη· ὅτι ἦλθεν εἰς ἐμὲ ἕνας ἱεροπρεπὴς καλόγερος, καὶ με ἐκτύπησε μὲ τὸ ραβδί του εἰς τὸν λαιμόν, καὶ ἔσχισε τὸ πάθος, καὶ με ἐγέμισεν ἀπὸ ἔμπυα· καὶ παρευθὺς ἀνάφαντες φῶτα, ὧ τοῦ θαύματος! εὐρέθη τὸ πάθος σχισμένον, ὥσάν με ξυράφι, καὶ τὰ φορέματα τοῦ παιδίου γεμάτα ἀπὸ ἔμπυα ἀνακατωμένα μὲ αἷμα, καὶ τὸ παιδίον ὅπου ἦτον πρωτύτερα ἄφωνον, ἐλάλει ἀνεμποδίστως, καὶ ὑγιῶς· καὶ οὕτω μὲ τὴν χάριν τοῦ ἁγίου ἐλευθερώθη ἀπὸ τὴν θανατηφόρον ἐκείνην ἀσθένειαν.

Μίαν φορὰν χρεῖας τυχούσης, ἐμβῆκα εἰς ἕνα καράβι (λέγει ὁ συγγραφεὺς) διὰ νὰ ὑπάγω εἰς τὴν Βενετίαν, καὶ ταξιδεύοντες εἰς τὴν θάλασσαν, ἔγεινε μεγάλη φουρτοῦνα, καὶ ὅσον ἀπέρνα ὁ καιρὸς, τόσοις ἐπερίσσειεν, ὥστε ἀπελπίσθημεν ὅλοι ἀπὸ κάθε ἀνθρωπίνην βοήθειαν, καὶ κλαίοντες καὶ ὀδυρόμενοι ἐπεκαλούμεθα εἰς βοήθειαν τὸν Θεόν, καὶ τὴν ὑπεραγίαν Θεοτόκον, καὶ ὅλους τοὺς ἁγίους· ἐγὼ δὲ πηγαίνωντας εἰς τὸν τόπον, ὅπου ἐκοιμώμην, ἐδιδάξα κατὰ μόνας τὸν παρακλητικὸν κανόνα τῆς Παναγίας καὶ ἐπικαλούμενος τοὺς ἁγίους ἕνα πρὸς ἕνα, ἐνθυμήθην τὰ ἄπειρα θαύματα τοῦ ὁσίου Θεοδοσίου, καὶ τὸν ἐπαρακαλοῦσα μετὰ θερμῆς πίστεως, καὶ συντετριμμένης καρδίας, νὰ προφθάσῃ εἰς βοήθειάν μας, καὶ νὰ δείξῃ καὶ εἰς ἡμᾶς τὸ θαῦμά του· καὶ οὕτω παρα-

καλῶν ἀπεκοιμήθην, καὶ εἶδον εἰς τὸ ὄραμά μου, ὅτι εὐρέθην μέσα εἰς ἕνα Ναὸν ὁραϊότατον ὁμοῦ μὲ ἄλλους πολλοὺς ἱερεῖς, καὶ ἐκίμναμεν δέσιν εἰς τὸν Θεὸν μετ' εὐλαβείας καὶ κατανύξεως καὶ ἐκεῖ εἶδον ἕνα παιδίον ὁμοῦ μὲ τὴν μητέρα του, καὶ ἐπωλοῦσαν λάδι διὰ τὰ κανδήλια τοῦ ναοῦ, καὶ ἐρχόμενον εἰς ἐμὲ τὸ παιδίον, μοῦ ἔδωκεν ἕνα ἀγγεῖον μὲ λάδι, καὶ μου εἶπε· βάλε τὸ λάδι τοῦτο εἰς τὸ κανδήλι τοῦ ὁσίου Θεοδοσίου, καὶ ἡ πρεσβεία του θέλει βοηθήσῃ καὶ σὲ καὶ τοὺς συντρόφους σου, καὶ διὰ μέσου αὐτῆς θέλει παύσει ἡ φουρτοῦνα τῆς θαλάσσης· ἐγὼ δὲ ἐξυπνῶντας ἔξαφνα, εἶδον· ὦ τοῦ θαύματος! ὅτι ἡ μεγάλη ἐκείνη φουρτοῦνα τῆς θαλάσσης μετετράπη παρευθὺς εἰς ἄκραν γαλήνην· καὶ δοξάζων τὸν Θεὸν εὐχαρίστουν τὸν ἅγιον, ὅπου μᾶς ἐλύτρωσε παραδόξως ἀπὸ τὸν θανατηφόρον ἐκεῖνον κίνδυνον.

Καὶ ἄλλοτε πάλιν ἡ ὀξυτάτη ἀντίληψις τοῦ ἁγίου ἐλύτρωσεν ἀνελπίστως τὸν πρωτότοκον υἱόν μου Σταυράκιον ἀπὸ ἀδίκου θανάτου.

Ταῦτα καὶ ἄλλα ἀναρίθμητα παράδοξα θαύματα ἐνεργοῦσε, καὶ ἐνεργεῖ θεῖα χάριτι ὁ θαυμαστός οὗτος καὶ μέγας Θεοδόσιος, διὰ τὰ ὅποια ἐπωνομάσθη πρεπόντως ἀπὸ ὅλους τοὺς πιστοὺς ἱερατικὸς καὶ θαυματουργός, εἰς δόξαν Πατρός, Υἱοῦ καὶ Ἀγίου Πνεύματος, τοῦ ἐνὸς τῶν ὅλων Θεοῦ· ὧ ἡ δόξα, καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

